

Hồi 5

Vùng Đất Bí Mật

Kim Phi Hùng nhìn thấy cảnh tượng Cố Tử Kỳ thay áo khó khăn như vậy, trong lòng chàng cực kỳ cảm khái, nghĩ thầm:

- Có lẽ ta xuất thủ hơi quá tay nên khiến cho vết thương của y mới trầm trọng như thế, song y sẽ nhớ mãi nỗi đau lần này để thay đổi cách sống, sửa chữa lỗi lầm của bản thân, biết đâu đây lại là điều phúc cho y ?

Chàng thấy Cố Tử Kỳ dùng răng mở nắp lọ thuốc, bộ dạng có vẻ cực kỳ khổ sở, chàng thương hại, buông tiếng thở dài:

- Người làm như vậy khó lắm, hay là để ta giúp người xoa thuốc lên vết thương.

Cố Tử Kỳ giọng run run xúc động:

- Thật không dám làm phiền tôn giá.

Chàng cầm lấy lọ thuốc trong tay hắn rồi bảo:

- Giả như lúc này người tỏ ra lễ độ như vậy thì bây giờ đâu phải đau đớn khổ sở.

Cố Tử Kỳ cung kính đáp:

- Tôn giá giáo huấn chí phải, từ nay về sau tiểu tử xin nghe lời tôn giá khi hành sự.

Kim Phi Hùng rắc bột thuốc lên vết thương của y, xong rồi lại xé một mảnh vạt áo buộc kỹ vết thương lại, sau đó thu lọ thuốc lại, rồi hỏi:

- Bây giờ người cảm thấy thế nào rồi ?

Cố Tử Kỳ đáp:

- Đa tạ linh dược của tôn giá, vết thương của tiểu bối đã không còn thấy đau nữa.

Kim Phi Hùng nâng bình trà lên, rót ra một chén trà nóng đưa cho Cố Tử Kỳ:

- Người uống chén trà này sẽ thấy dễ chịu hơn một chút đó.

Cố Tử Kỳ nhận lấy chén trà, ngậy người nhìn Kim Phi Hùng, y thật không ngờ Thanh Y Tu La mà giang hồ hay đồn đại lại đột nhiên trở nên hòa nhã như vậy.

Y vừa uống trà vừa âm thầm nghĩ ngợi:

- Có lẽ y cũng muốn đoạt lấy Mật Đà Thần Châu, nếu không thì tại sao lại đối xử với ta khách khí như vậy.

Ý nghĩ y vừa thoáng qua trong đầu, y lập tức phủ nhận.

Bởi vì với võ công của Thanh Y Tu La, thủ đoạn tàn độc hoàn toàn có thể dùng nhục hình mà bức bách Cố Tử Kỳ để được tin tức mà chàng cần thiết, vì tất phải dùng cách đối đãi khách khí với Cố Tử Kỳ như vậy.

Cố Tử Kỳ nghĩ đến đây, chợt cảm thấy Kim Phi Hùng càng kỳ bí khó hiểu hơn.

Y không biết tại sao Kim Phi Hùng còn quá trẻ tuổi mà đã luyện được võ công cao thâm tuyệt diệu như vậy, hành sự lại không phân chính tà, thủ đoạn cay độc, tàn khốc đến độ giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, ngang hàng với Phi Thiên thần ma đã từng thành danh trên giang hồ mấy chục năm qua.

Uống xong chén trà nóng, trong lòng cảm thấy phấn chấn hẳn lên, bao nhiêu mệt mỏi đều tan biến như mây khói. Kim Phi Hùng thấy y đã uống hết chén trà bèn đi lại phía chiếc bàn, rung chiếc chuông nhỏ lên mấy hồi.

Chàng thấy nét mặt Cố Tử Kỳ hết sức kinh ngạc nhìn chàng, nên vội giải thích:

- Ta kêu Tử Quyên đến mang y phục của người đi hong khô để lát nữa người mới có y phục khô mà mặc chứ.

Cố Tử Kỳ thấy chàng nói như thế mới chợt nhớ tới con thuyền đang chạy nhanh, còn Bạch Lãnh Thu thì không thấy đâu cả.

Cố Tử Kỳ vội lên tiếng hỏi:

- Tôn giá ! Bạch cô nương có ở trên thuyền không, văn bối phải đến xin lỗi nàng mới được.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Không cần đâu, người có thiện ý như vậy là được rồi.

Tiếng nói của chàng bất ngờ bị âm thanh trong trẻo của Tử Quyên cắt ngang:

- Công tử, người gọi tiểu tỳ phải không ?

Tử Quyên vừa bước vào trong thấy Cố Tử Kỳ khoác chiếc áo bào xanh của chàng đang ngồi đó chợt im bặt, nét mặt lộ vẻ kinh dị nói:

- Kim công tử, tại sao lại...

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Đó là Cố công tử, cô nương vừa mới gặp lúc này.

Chàng thấy ánh mắt của Tử Quyên nhìn Cố Tử Kỳ đầy ác cảm, thản nhiên cười nói:

- Tử Quyên, phiền cô nương mang y phục ướt của Cố công tử đi kiếm nơi nào tiện phơi cho khô, lát nữa Cố công tử sẽ lên bờ.

Tử Quyên không dám trái lời, thấy Cố Tử Kỳ tại đó cũng không tiện hỏi, bèn thu những y phục ướt trên sàn thuyền, lẳng lặng đi vào trong đuôi thuyền.

Kim Phi Hùng thấy Cố Tử Kỳ ngơ ngẩn nhìn theo Tử Quyên, vẻ mặt xuất thần, chàng thản nhiên mỉm cười, rồi gọi y:

- Cố Tử Kỳ.

Cố Tử Kỳ vội định thần lại, lên tiếng đáp lại:

- Tôn giá có điều chi dạy bảo ?

Kim Phi Hùng hỏi:

- Người theo lệnh tôn bảo tiêu được mấy năm rồi ?

Cố Tử Kỳ đáp ngay:

- Khoảng hơn năm năm.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Người có nghe trên giang hồ truyền miệng nói về Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo không ?

Mắt Cố Tử Kỳ đột nhiên sáng lên:

- Phải chăng tôn giá là người của Thái Dương cốc ?

Kim Phi Hùng lắc đầu bảo y:

- Ta không phải là người của Thái Dương cốc mà chỉ nghe nói trên giang hồ có hai nơi này thôi.

Cố Tử Kỳ liền nói:

- Hai địa phương này đều cực kỳ hung hiểm. Là nơi bí mật nhất và cũng đáng sợ nhất trên võ lâm.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Người có biết hai địa phương này ở đâu không ?

Cố Tử Kỳ đáp:

- Văn bối đã từng được nghe gia phụ kể lại, một nơi nằm ở vùng Mạc Bắc, một nơi nằm ngoài biển Đông Hải.

Đôi mắt Kim Phi Hùng chợt lóe lên tia hy vọng, liền hỏi tiếp:

- Lệnh tôn đã từng đến đó rồi sao ?

Cố Tử Kỳ lắc đầu:

- Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo là nơi kỳ bí nhất trong võ lâm, hơn nữa hai nơi đó cực kỳ hung hiểm, không một ai biết đích xác hai nơi đó nằm ở đâu, chỉ do giang hồ đồn đại mà thôi, tuyệt nhiên chưa có ai đặt chân đến đó cả.

Sắc mặt Kim Phi Hùng bỗng trở nên giá lạnh, chàng tự nhủ:

“Không có ai đến đó được, tại sao lại có câu chuyện đồn đại trên giang hồ ?

Cố Tử Kỳ tiếp lời:

- Điều này thì văn bối cũng minh bạch.

Kim Phi Hùng suy nghĩ một lát, rồi bảo:

- Người cứ nói những gì người biết cho ta nghe.

Cố Tử Kỳ nhìn chàng rồi chợt hỏi:

- Tôn giá muốn biết những chuyện liên quan đến hai nơi đó thì tất nhiên...

Kim Phi Hùng có vẻ bức:

- Người không cần biết ta định làm gì, cứ đem những điều mà người biết về Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo kể cho ta biết là được rồi.

Chàng nhìn xoáy vào mặt Cố Tử Kỳ một lát rồi lên tiếng:

- Ta đây ân oán phân minh, nếu như người thực tình với ta, ta sẽ không để cho người bị thiệt hại đâu, ta sẽ truyền lại cho người một bộ “Tả thủ kiếm pháp” để khi người trở về nhà có cái mà ăn nói với phụ thân người.

Cố Tử Kỳ cực kỳ mừng rỡ, vội giơ một cánh tay còn lại thì lễ với Kim Phi Hùng:

- Đa tạ tôn giá.

Kim Phi Hùng thấy y tỏ ra vui mừng cực độ, lòng chàng hết sức cảm khái, một mặt khiến chàng nhớ lại lúc phụ thân mình sắp tạ thế đã ôm mình vào lòng, giao lại bí quyết luyện tập công phu cho chàng một mình tìm tòi khổ luyện suốt mấy năm trời.

Mặt khác, chàng nghĩ đến mình đã vì Bạch Lãnh Thu mà thay đổi tính hiếu sát, đối xử hết mực nhân từ với Cố Tử Kỳ.

Nếu như trước đây, khi chàng muốn biết một việc gì, chỉ cần đem hai chữ “chết chóc” để uy hiếp người ta, bởi vì chàng biết ai cũng vô cùng khiếp hãi trước sự chết chóc cả.

Bây giờ chàng bỗng cảm thấy trước đây mình ra tay quá là tàn độc, cho nên chàng đối xử với Cố Tử Kỳ như vậy để mong giảm bớt nỗi đau cho y, sửa lại lỗi lầm.

Chàng cũng cảm thấy kinh ngạc, không ngờ được mình có thể thay đổi tâm tính nhanh như vậy.

Sự thực, bởi vì chàng sống cô độc đã lâu, tới hôm nay là lần đầu tiên được biết những lời ngọt ngào của tình ái làm cho chàng vì Bạch Lãnh Thu mà thay đổi một cách bất ngờ lớn lao như vậy.

Hiển nhiên là Bạch Lãnh Thu đã cầu cứu chàng tha mạng cho Cố Tử Kỳ, cho nên chàng cũng không muốn sát hại Cố Tử Kỳ, để không phụ ý nguyện của Bạch Lãnh Thu.

Kim Phi Hùng bất chợt trầm giọng:

- Người không nên cao hứng quá đáng như vậy, ta hy vọng rằng sau này người tự thay đổi tâm tính, bỏ đi cái thói kiêu ngạo hung hăng đi, quyết tâm khổ luyện thì thành tài, trong tương lai của người không dưới bản lĩnh của lệnh tôn, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho người đâu.

Cố Tử Kỳ vội nói:

- Vãn bối về sau nhất định sẽ tuân theo lời dạy dỗ của tôn giá, trở nên một người tốt.

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Niên kỷ chúng ta không hơn kém bao nhiêu, người không nên khách khí như thế, khách khí quá đáng thì sẽ trở thành giả dối, hai ta là bằng hữu...

Cố Tử Kỳ hoảng sợ:

- Tôn giá nói vậy vẫn bối thiết không đồng tình, học thì phải có trước sau, võ nghệ phải có cao thấp. Huống hồ là võ công danh vọng của tôn giá đều cao hơn vẫn bối nhiều, làm sao...

Kim Phi Hùng vội nói:

- Nói nhiều như vậy không có ích gì cả. Chúng ta hãy tiếp tục nói đến câu chuyện đang bỏ dở đi.

Cố Tử Kỳ gật đầu tán thành:

- Tôn giá nói thật chí phải, gia phụ bảo tiêu suốt ba mươi năm, bước chân đi khắp vùng Mạc Bắc, Hoang Nam, Tây Cương, Đông Hải, nên kiến văn cực kỳ sâu rộng, có lúc còn đem chuyện vụn vặt trong giang hồ kể lại cho vẫn bối, trong đó vẫn bối thấy hứng thú nhất chính là chuyện về hai địa phương Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc. Lúc đó, vẫn bối hỏi thăm gia phụ cho rõ mới biết được nhiều chuyện cực kỳ bí mật về hai nơi này.

Cố Tử Kỳ dường như quên mất vết thương nơi tay, vẻ mặt rạng rỡ, tinh thần phấn chấn, im lặng một chút rồi nói tiếp:

- Theo như gia phụ nói, bảy mươi năm trước trên giang hồ xuất hiện hai đại kỳ nhân, một người là Đông Hải Thần Ni, một người là Thất Kiếm Thần Quân. Đông Hải Thần Ni võ công cao không thể tưởng, lúc bình thường chỉ dùng một cây phát trần, một chuỗi niệm châu, song bà đã tụ tập được một môn Thần công, công lực đạt đến hóa cảnh, chỉ dùng một cây phát trần đánh bại Cửu Chỉ Ma Quân, một cao thủ tuyệt đỉnh trong giới hắc đạo trên giang hồ lúc đó.

Y ngừng lại một chút rồi giải thích:

- Cửu Chỉ Ma Quân chính là sư phụ của Thực Nhân Ma Tôn, là sư bá của Phi Thiên Thần Ma.

Kim Phi Hùng không biết Cố Tử Kỳ cơ sao trong lúc nói về những sự tình liên quan đến Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc lại kéo thêm chuyện của hai đại kỳ nhân trong võ lâm là Thất Kiếm Thần Quân và Đông Hải Thần Ni.

Nhưng mà từ trước đến giờ chàng chưa từng nghe nói về các bậc kỳ nhân trong võ lâm khi xưa, nên cũng cảm thấy thích thú mà không cắt ngang lời của Cố Tử Kỳ.

Cố Tử Kỳ nhấp một ngụm trà rồi tiếp tục kể:

- Còn vị Thất Kiếm Thần Quân là đạo sĩ luyện đan, nghe nói kiếm pháp đã luyện đến mức siêu tuyệt, có thể phi kiếm ra xa hơn chục trượng lấy đầu đối phương. Lại thêm công phu Tiên thiên cương khí của Đạo gia, tuyệt diệu vô tưởng.

Kim Phi Hùng chợt nổi tính hiếu kỳ, chàng cắt ngang lời y:

- Thiên hạ lẽ nào lại có công phu “Phi kiếm sát nhân” ? Ta thật không tin nổi, có lẽ chỉ là giang hồ truyền miệng qua loa đó thôi, kỳ thực người ta có kiếm pháp thật nhanh, vận kiếm sát nhân đứng từ xa chỉ thấy một đạo bạch quang, điểm này đâu có chi là khó.

Cố Tử Kỳ nghe thấy chàng nói nhẹ nhàng thoải mái như vậy chợt nhớ tới lúc chính mắt mình chứng kiến kiếm pháp tuyệt kỳ vi diệu nhanh đến vô tưởng, bất giác trong lòng cũng cảm thấy sung sướng.

Y thầm nghĩ:

- Giả như mình luyện được kiếm pháp tuyệt kỳ như gã mà có bị mất một cánh tay cũng chẳng đáng là bao, thực ra chỉ cần công phu của mình bằng nửa gã thì chắc khắp thiên hạ cũng hiếm gặp đối thủ.

Kim Phi Hùng vừa nói xong, không nghe tiếng Cố Tử Kỳ hồi đáp, nét mặt chàng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi y:

- Người làm sao thế ?

Cố Tử Kỳ chợt tỉnh khỏi cơn mê, vội đáp:

- Ô, lời tôn giá thật chẳng sai, giang hồ truyền ngôn thường hay có điều quá đáng, cứ như vãn bối thấy thì kiếm pháp của Thất Kiếm Thần Quân đem so sánh cũng không thể thần diệu hơn kiếm pháp của tôn giá đã thi triển lúc nãy.

Kim Phi Hùng liền nói:

- Điều này thì chưa chắc, võ học rộng lớn, mệnh mệnh vô biên. Chắc rằng nói ta có thành tựu cao như vậy, e là hơi hồ đồ.

Cố Tử Kỳ nghe chàng đáp như vậy cũng không biết nên phụ họa sao cho phải lẽ, nên cứ kiên quyết giữ chủ kiến của mình.

Y ho khan lên một tiếng, không để lộ ý nghĩ của mình mà cứ tiếp tục kể:

- Nghe nói Thất Kiếm Thần Quân có chỗ cực kỳ lợi hại, đó là Thất chi bảo kiếm mà lão ta luôn mang theo bên mình. Thất chi bảo kiếm vốn là bảy thanh bảo kiếm dài ngắn khác nhau. Có thanh rộng sáu tấc, dài năm thước, có thanh chỉ dài độ hai tấc

rộng bản bằng một ngón tay. Tuy bảo kiếm dài ngắn, to nhỏ không giống nhau, nhưng đều là loại kiếm quý giá cực kỳ, chém sắt như chém bùn, đâm thủng vàng nát ngọc, mỗi lần Thất Kiếm Thần Quân gặp địch thủ, lão đoán thử xem bản lĩnh võ công của đối phương cao hay thấp mà dùng trường kiếm hay đoản kiếm để khắc chế địch thủ.

Y liếc nhìn Kim Phi Hùng rồi nói tiếp:

- Nghe nói Thất Kiếm Thần Quân xuất thân từ đạo gia. Nhưng mà lão hành sự vô cùng tàn độc, kiếm pháp lại cao thâm vô cùng, phàm khi đã giao thủ với ai thì kẻ đó đừng mong có đường sống sót.

Kim Phi Hùng cười nhạt bảo y:

- Cái lão này tính khí thật, không khác ta chút nào, nhưng mà lão mang theo bảy thanh kiếm bên mình thì thật là quá phiền phức đó.

Cố Tử Kỳ lên tiếng:

- Nghe nói danh hiệu Thất Kiếm Thần Quân cũng từ đây mà ra.

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Danh hiệu tuy vang dội thật đó, nhưng có hơi phiền phức, nếu như là ta thì ta không làm như vậy. Thử nghĩ xem, một người mang bên mình bảy thanh kiếm, gặp đối thủ mà còn phải lựa kiếm thì thật rắc rối quá chừng.

Cố Tử Kỳ tán thành:

- Lời tôn giá nói chí phải.

Kim Phi Hùng vô cùng hứng thú:

- Lúc đó thiên hạ còn có Đông Hải Thần Ni, nếu như Thất Kiếm Thần Quân gặp bà, thật chẳng biết lão dùng trường kiếm hay đoản kiếm để đối phó với Đông Hải Thần Ni.

Cố Tử Kỳ đáp:

- Nghe giang hồ đồn đại, Thất Kiếm Thần Quân đã từng giao thủ với Đông Hải Thần Ni ba lần, lão đã lần lượt dùng bảy thanh bảo kiếm, lần lượt thi triển bảy loại kiếm pháp, kết quả vẫn không phân thắng bại.

Mắt Kim Phi Hùng đột nhiên sáng rực:

- Ô ! Bọn họ quả nhiên đã gặp nhau, ta nghĩ rằng ba trận quyết đấu nhất định rất ác liệt phi thường, nhưng mà kiếm pháp của Thất Kiếm Thần Quân ảo diệu như vậy, làm sao mà không thể thắng được chứ ?

Cố Tử Kỳ đáp ngay:

- Cái này thì vẫn bối cũng không được rõ lắm.

Rồi y lại tiếp:

- Nhưng Thất Kiếm Thần Quân và Đông Hải Thần Ni qua ba lần giao thủ không phân thắng phụ nên sinh ra thù hận. Từ đó về sau cho tới khi hai người chết đi, mối thù vẫn chưa được xóa bỏ.

Kim Phi Hùng nghe đến đây, giọng vô cùng kinh ngạc:

- Vậy thì đồ đệ của Đông Hải Thần Ni cư ngụ ở Trường Xuân đảo, còn truyền nhân của Thất Kiếm Thần Quân có lẽ hạ lạc nơi Thái Dương cốc.

Cố Tử Kỳ liền đáp:

- Tôn giá đoán thật không sai, ba mươi năm trước Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc không hẹn mà cùng phái người đến Trung Nguyên, bọn họ một mặt đi kiếm những cao thủ võ lâm đương thời để ấn chứng võ công, mặt khác họ đến để tìm một thiếu niên có căn cốt phi thường để truyền thụ võ công. Nghe nói bọn họ lưu lại Trung Nguyên hơn nửa năm mà tinh anh võ lâm hai phái chính tà bị chết quá nửa, mãi đến hai mươi năm sau mới từ từ khôi phục lại như cũ.

Kim Phi Hùng so sánh thấy lời nói của Cố Tử Kỳ không khác mấy với câu chuyện Táng Môn Thần kể lúc nãy, mà Cố Tử Kỳ kể lại có phần đầy đủ hơn.

Chàng nghĩ ngợi giây lát rồi lên tiếng hỏi:

- Sau này bọn họ nhất tề lui bước, mất tích trên giang hồ, chắc rằng do hai phái phát sinh tranh chấp ?

Cố Tử Kỳ đáp:

- Lúc này người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cùng nhau biến mất, người trên giang hồ võ lâm Trung Nguyên suy đoán lung tung. Trong đó có rất nhiều suy đoán giống như tôn giá vừa nói là hai phái tự nhiên xảy ra một trận quyết đấu.

Chàng nhếch môi mỉm cười:

- Trừ chuyện đó ra thì giải thích làm sao cũng không có lý bởi vì cao thủ đến từ hai nơi đó võ công kỳ bí, công lực cao tuyệt, hiếm thấy trên giang hồ. Ngay cả Huệ

Không đại sư, chưởng môn phái Thiếu Lâm lúc đó cũng đâu không quá hai mươi chiêu đã bị cao thủ Thái Dương cốc giết chết, ngoài những nhân vật ở Trường Xuân đảo ra thì trong võ lâm không có ai xứng đáng là đối thủ của họ, bọn họ hà tất phải quay về Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Thất Kiếm Thần Quân là đạo sĩ luyện đan. Đông Hải Thần Ni là sư thái đắc đạo nơi cửa Phật, truyền nhân đệ tử của họ đã tu tập được võ công tuyệt đỉnh của Đạo gia và Phật môn, cơ sao lại tạo ra sát kiếp dữ dội như vậy.

Cố Tử Kỳ hơi thoáng kinh ngạc:

- Điều này thì tiểu bối không được minh bạch, có lẽ là hai địa phương mà bọn họ sinh sống đã khiến cho tính tình họ thay đổi, nếu không thì với võ công lợi hại như thế, ngoài việc giết người ra, bọn họ không còn cách nào chọn lựa khác nữa.

Y nói đến đây chợt nhớ đến kiếm pháp thần kỳ và thủ đoạn tàn độc của Kim Phi Hùng, bất giác trong lòng lạnh giá, nghĩ thầm:

“Có lẽ hẳn là người từ Thái Dương cốc đến đây, nếu không niên kỷ của hắn còn quá nhỏ như vậy tại sao lại có võ công siêu tuyệt mới chỉ trong vòng hai năm ngắn ngủi mà đã được giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn.”

Y càng nghĩ càng rung mình ớn lạnh, hối hận rằng mình đã nói quá nhiều mà không chịu suy xét, chắc sẽ bị mất mạng dưới tay Kim Phi Hùng.

Y thầm liếc Kim Phi Hùng thấy đôi mày kiếm của chàng khể cau lại, mắt chăm chú nhìn vào khoang thuyền, không rõ chàng đang trầm tư nghĩ ngợi những gì. Tia mắt lạnh lùng sắc bén chiếu ra, vẻ mặt giá lạnh khiến cho người khác không dám đến gần.

Cố Tử Kỳ bối rối quay đầu lại, không dám nói thêm, tựa như một tù nhân đang đợi tuyên án xử tội.

Kỳ thực điều mà chàng đang nghĩ ngợi không hề mảy may liên quan đến Cố Tử Kỳ.

Chàng đang nghĩ tới chuyện người của Trường Xuân đảo thiết trí hoa thuyền đậu trên sông Tần Hoài tại sao lại đột ngột bắt cóc Bạch Lãnh Thu mang đi ?

Chàng âm thầm suy nghĩ:

“Có phải vì đệ tử của Trường Xuân đảo quá ít cho nên người trên đảo mới bí mật đến Trung Nguyên để tìm một thiếu nữ có căn cốt để làm truyền nhân ?”

Nhưng chàng lập tức gạt bỏ ngay ý nghĩ này, bởi vì nếu như người của Trường Xuân đảo muốn thu nạp Bạch Lân Thu làm truyền nhân thì tất nhiên không bao giờ lưu lại mảnh giấy kêu mình phải đến Trường Xuân đảo.

Kim Phi Hùng lại nghĩ tiếp:

“Chẳng lẽ bắt Bạch Lân Thu chỉ là một thủ đoạn, mục đích là dẫn dụ mình đến Trường Xuân đảo hay sao ? Nhưng mà tại sao bọn họ phải làm như vậy, không lẽ bọn họ cần mình đến giúp đỡ ?”

Trong lúc này quá nhiều vấn đề dồn dập xảy ra mà mỗi vấn đề đều không thể giải đáp thỏa đáng được.

Thời gian ước chừng cạn một chén trà Kim Phi Hùng mới tạm gác được suy nghĩ phức tạp qua một bên, cất tiếng hỏi tiếp:

- Trong mấy năm gần đây, trên giang hồ có người nào thấy người của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc xuất hiện không ?

Cố Tử Kỳ định thần lại, nói:

- Điều này thì chưa nghe ai nói tới.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Khi lệnh tôn nhắc đến hai nơi này, có nói cách đây bao xa không hả ?

Cố Tử Kỳ do dự một lát mới đáp:

- Vị trí chính xác thì không ai biết rõ, nhưng mà có người đoán Trường Xuân đảo nằm ở vùng phụ cận núi Phổ Đà nơi biển Đông Hải, còn Thái Dương cốc dường như hạ lạc nơi thung lũng Thổ Thiên.

Y ngừng lời, nhìn chàng với vẻ thăm dò, rồi chợt hỏi:

- Tôn giá ! Vị trí hai nơi này tiểu bối nói có đúng không ?

Kim Phi Hùng kinh dị liếc nhìn hắn:

- Ta làm sao biết được đúng hay sai, ta chưa từng đến hai nơi đó mà.

Chàng cực kỳ linh mẫn, vừa thấy thần thái của Cố Tử Kỳ liền hỏi:

- Chắc người nghĩ rằng ta là người của Thái Dương cốc ?

Cố Tử Kỳ mỉm cười, vẻ mặt lúng túng:

- Lúc này tôn giá nói rằng mình không phải là người của Thái Dương cốc, nên vẫn bối dàu dám nghĩ thế.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười nhạt, chàng không dám nói gì thêm, e làm cho y hoảng sợ.

Chàng nghiêng đầu nhìn ra ngoài thuyền, thấy đêm khuya thanh vắng, ánh đèn mông lung ở phía xa lấp lánh, không rõ thuyền đã đi được đến đâu rồi ?

Chàng tự nhủ thầm:

“Trường Xuân đảo ở biển Đông Hải, nếu như ngày mai không truy theo kịp con thuyền đó sợ rằng phải đi ra biển một chuyến mới xong, không biết hai chiếc hoa thuyền đó ra ngoài biển chưa ?”

Chàng thu tia nhìn lại, quay qua ngó Cố Tử Kỳ:

- Ta không rõ vật mà người đi áp tải chuyến này là gì. Vậy người có thể nói cho ta rõ được không ?

Cố Tử Kỳ ngăn người hỏi lại:

- Tôn giá muốn nói đến Mật Đà Thần Châu ?

Kim Phi Hùng gật đầu nói:

- Kinh nghiệm của lệnh tôn phong phú như vậy, làm sao lại không biết Hàn Không Không là lão Thần Thâu trên giang hồ, chuyên lấy trộm bảo vật ? Lão đã lấy trộm Mật Đà Thần Châu của Thiên Long tự, chuyến bảo tiêu này há chẳng phải là các người tự chuốc họa vào thân hay sao ?

Cố Tử Kỳ cười khổ:

- Tôn giá nói là chúng tôi không nên đi chuyến này chứ gì ? Điều này đều do cái danh vị gây ra đó thôi, lúc đó Hàn Không Không giả trang thành một lái buôn châu ngọc đến tiêu cực của chúng tôi, gia phụ đã biết rõ thân thế của lão, nhưng lão dùng mấy lời nói khích, khiến cho gia phụ nhận lời áp tải chuyến bảo tiêu này.

Y nhè nhẹ thở dài bảo tiếp:

- Lúc đó gia phụ hoàn toàn không biết Hàn Không Không trộm Mật Đà Thần Châu nơi Tạng Phổ, lại thêm gia phụ quá tự tin về uy danh của Kim Sư tiêu cực cho nên mới phái vẫn bối đi chuyến này.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Chuyển bảo tiêu này quan trọng như vậy, tại sao lệnh tôn không tự lộ diện lại sai người đi ? Lẽ nào lệnh tôn lại cho rằng gã kiếm khách Vô Đang có thể tín nhiệm được sao ?

Cố Tử Kỳ vội đáp:

- Đây cũng là một nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác là nếu như gia phụ đích thân lộ diện, sợ gây ra chú ý, cho nên mới...

Y cười khổ một lát rồi tiếp:

- Không ngờ rằng trong lúc thịnh nộ đã mạo phạm đến tôn giá để cho...

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Gặp ta thì cũng chẳng quan hệ gì, lập tức chuyển bảo tiêu đã lộ ra ngoài chỉ sợ rằng từ nay về sau sẽ có lắm điều bất lợi đó.

Cố Tử Kỳ gật đầu:

- Lời tôn giá nói rất đúng, vẫn bối lo rằng từ nay về sau những người đi tìm Mật Đà Thần Châu đều nhằm vào Kim Sư tiêu cực mà gây rắc rối.

Y lại nhếch môi, vẻ mặt thiếu náo:

- Danh tiếng mấy chục năm nay của thân phụ e rằng sẽ bị tiêu tan chỉ trong một sớm một chiều, không cách nào lấy lại được nữa.

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Điều này cực kỳ dễ dàng, các người cứ nói là ta lấy đi, ta nghĩ rằng bọn họ sẽ không dám đụng đến ta đâu.

Cố Tử Kỳ vui mừng:

- Xin đa tạ tôn giá.

Kim Phi Hùng liền bảo y:

- Điều này chẳng sao cả, ta đơn độc một mình phiêu lãng nơi chân trời góc biển, hành tung vô định, bọn họ rất khó mà gặp được ta.

Chàng cười lạnh rồi tiếp:

- Huống chi là ta không sợ bọn chúng, mà ngay cả bọn chúng cũng không dám làm phiền ta.

Cố Tử Kỳ thật chẳng hiểu tại sao Kim Phi Hùng lại làm như vậy, thực ra Kim Sư tiêu cục có bị dẹp bỏ cũng không hề liên quan đến Thanh Y Tu La, hà tất gã phải thay thế Kim Sư tiêu cục lãnh lấy việc trời như vậy ?

Trong lòng Cố Tử Kỳ cảm kích và mừng không sao tả xiết, y cũng không tài nào đoán ra tại sao chàng lại hậu đãi với y như vậy, giọng hấn cực kỳ kích động:

- Tôn giá, tiểu bối không biết cảm tạ người sao cho phải.

Kim Phi Hùng khoát tay:

- Người không cần phải cảm tạ như vậy, để ta cảm thấy thanh thản không còn mắc nợ người nữa.

Kim Phi Hùng bôn tẩu trên giang hồ hơn hai năm, giết không ít người, và cũng làm lỡ rất nhiều, trong lòng chàng cần thanh thản, quan điểm của chàng là người không mắc nợ ta thì ta cũng chẳng thiếu nợ người.

Chàng thấy Cố Tử Kỳ ngây người lặng yên, mỉm cười nhưng cũng không muốn khích thêm.

Chàng thoáng nghĩ ngợi rồi lên tiếng hỏi:

- Người nói như vậy có nghĩa là Mật Đà Thần Châu vẫn ở trong tay của Hàn Không Không ?

Cố Tử Kỳ đáp:

- Văn bối cũng nghĩ vậy, lúc văn bối ra thấy Hàn Không Không vẫn ở lại khách điểm. Lúc đó văn bối kêu người trông chừng hàng, đến lúc văn bối trở về thì người trong tiêu cục chết sạch, Hàn Không Không chẳng biết đã biến đi đâu mất tích.

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Nói như vậy những người trong nhóm bảo tiêu của người có thể bị Hàn Không Không giết chết ?

Cố Tử Kỳ gật đầu:

- Văn bối nghĩ rằng Hàn Không Không nhất định sẽ tưởng rằng chúng tôi gặp chuyện rắc rối nên vội trốn đi giữa chừng, anh em trong tiêu cục ra tay ngăn trở lão vì vậy lão mới động thủ.

Kim Phi Hùng ngờ vực:

- Người cho rằng nhất định phải như vậy à ? Lẽ nào không thể có kẻ thừa lúc các người đi khỏi khách điểm mà đột nhập vào phòng sát hại bọn họ, bắt cóc Hàn Không Không đi ?

Cố Tử Kỳ đáp:

- Đương nhiên cũng có thể là như vậy, song những người này đều bị ám toán, chứ nếu như có cao thủ vào phòng, quyết không thể thi triển ám toán sát hại họ, bởi thế nên tôi mới...

Y vừa nói đến đây bỗng có một người hốt hoảng chạy vào trong khoang la lớn.

- Kim công tử, phía sau có thuyền đuổi theo.

Kim Phi Hùng thấy vẻ mặt thất sắc của Lưu Thất vội hỏi:

- Người hãy trấn tĩnh lại đã, nói từ từ, người nói phía sau có kẻ nào đuổi theo ?

Lưu Thất nói:

- Lúc chúng ta khởi hành chưa bao lâu có một chiếc thuyền nhỏ cứ theo sát phía sau, lúc đầu tiểu nhân không nghĩ rằng họ đuổi theo chúng ta, nào ngờ lúc này có một người trên thuyền đó bất ngờ phóng một mũi phi tiêu, phía đuôi có một mảnh vải bảo chúng ta phải dừng thuyền ngay lập tức.

Kim Phi Hùng hơi nhướng mày ngạc nhiên:

-Ồ ! Lại có chuyện này nữa sao ? Lưu Thất, phi tiêu đâu ?

Lưu Thất vội đáp:

- Phi tiêu còn cắm ở trên cột buồm, tiểu nhân không thể rút ra được đành phải xé miếng vải xuống đây.

Gã đưa một miếng vải trắng cho Kim Phi Hùng rồi nói:

- Công tử xem thử, đây chính là miếng vải đó.

Kim Phi Hùng cầm lấy miếng vải, thấy có mấy chữ lốm đốm đỏ như vết máu, chàng chăm chú xem một lúc rồi cất tiếng cười lạnh:

- Khẩu khí phách lối quá, bắt ta dừng thuyền để kiểm tra ư !

Chàng đưa nó cho Cố Tử Kỳ rồi hỏi:

- Người xem cái dấu hiệu này là của ai ?

Cố Tử Kỳ cầm mảnh vải nhìn qua một cái rồi nói:

- Đây là dấu hiệu của Truy hồn tiêu Tần Trọng.

Kim Phi Hùng liền hỏi:

- Người quen với hấn sao ?

Cố Tử Kỳ lắc đầu:

- Văn bối không hề quen biết nhưng hấn là bằng hữu sinh tử với Tăng sư thúc, e rằng y đến kiếm Tăng sư thúc.

Y ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

- Tăng sư thúc theo lời thỉnh cầu của gia phụ đi theo văn bối về phía nam, trên đường đi đã nhờ người đưa hai phong thư cho bằng hữu của người là Truy hồn tiêu Tần Trọng và Khoái kiếm thủ Chu Lương, nói là để kiếm thêm hai người trợ thủ.

Kim Phi Hùng lên tiếng bảo:

- Vậy ra y sợ rằng giữa đường xảy ra tai biến sẽ làm mất danh tiếng của mình nên mới mời hai bằng hữu đến để giúp sức chứ gì ?

Cố Tử Kỳ gật đầu:

- Ý của Tăng sư thúc là như vậy.

Kim Phi Hùng nói:

- Vậy thì bọn họ lên thuyền đuổi theo, tất nhiên là sau khi đến khách điểm, không tìm thấy Quyền kiếm song tuyệt, vừa lúc bên sông Tần Hoài nói có sự biến nên mới lên thuyền đuổi theo chúng ta.

Chàng đứng lên nói với Cố Tử Kỳ:

- Hừ, được rồi, bây giờ người muốn ta đối phó với hai gã kia ra sao đây ?

Cố Tử Kỳ tỏ vẻ cực kỳ lúng túng, đáp:

- Tôn giá, tiểu nhân nghĩ rằng hay là bỏ qua, không buồn để ý tới họ.

Kim Phi Hùng cất tiếng cười lạnh:

- Bọn chúng tự chuốc lấy phiền hà, rước họa vào thân, nếu như ta bỏ qua thì đâu có được ?

Cố Tử Kỳ mặt mày biến sắc, thật không biết xử sự sao cho phải đạo.

Y đã không thể nói rõ với Truy hồn tiêu Tần Trọng là Kim Phi Hùng đã hại Quyền kiếm song tuyệt Tăng Văn Hạc, cũng không thể nói Kim Phi Hùng bỏ qua cho

Truy hồn thần tiêu Tần Trọng. Cho nên y cứ đứng ngậy người ở đó không biết phải làm sao.

Kim Phi Hùng bảo y:

- Người ở trong khoang đợi ta, ta phải ra ngoài xem xét một chút.

Cố Tử Kỳ nói:

- Tôn giá, xin người dừng...

Kim Phi Hùng quay lại bảo:

- Nếu như bọn họ không quá đáng, ta sẽ không xuất thủ.

Chàng quay sang nói với Lưu Thất:

- Lưu Thất ca, chúng ta đi thôi.

Lưu Thất ứng tiếng đi theo sau Kim Phi Hùng ra phía đuôi thuyền.

Trong lúc đang đi, chàng chợt hỏi:

- Lưu Thất ca, người ở trên thuyền bao lâu rồi ?

Lưu Thất vội đáp:

- Từ lúc mười lăm tuổi tiểu nhân đã ở trên thuyền, song mới ở trên hoa thuyền này hơn hai năm nay thôi.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Vậy thì kinh nghiệm sông nước của người quá nhiều rồi, không biết con thuyền này có đủ sức đi ra ngoài biển Đông Hải không ?

Lưu Thất ngăn người ngạc nhiên:

- Công tử muốn ra biển Đông Hải sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Nếu như không thể đuổi kịp hai hoa thuyền kia ở đoạn sông Trường Giang thì có lẽ phải đi ra biển một chút.

Lưu Thất kinh ngạc hỏi:

- Bọn họ bắt Bạch cô nương mang ra biển Đông Hải làm gì ?

Kim Phi Hùng không tiện giải thích, bèn hỏi tiếp:

- Người hãy nói cho ta biết chiếc thuyền này có thể đi ra ngoài biển được hay không, còn mọi chuyện khác để ta định liệu.

Lưu Thất vò đầu bứt tai hồi lâu rồi đáp:

- Hơn mười năm trước tiểu nhân có theo con thuyền lớn như vậy ra đến vùng Nam Dương, nhưng mà chưa ghé tới Đông Hải cho nên không thông thuộc vùng biển ở đó. Hơn nữa phong ba bão táp trên biển thường kéo đến bất ngờ, không sao lường trước được, e rằng đến lúc đó...

Kim Phi Hùng cất lời gã:

- Người nói là thuyền có thể ra biển được chứ gì ? Tốt lắm, còn các chuyện khác thì do ta quyết định.

Lưu Thất chợt nói:

- Giả như chúng ta đi ra biển thì phải chuẩn bị thêm lương thực, nước uống, còn những đồ trang sức bên ngoài thuyền phải bỏ đi, vì sóng gió ngoài biển cực mạnh lớn, có người chịu không nổi phong ba nơi biển rộng, sợ rằng còn phải chiêu mộ thêm thuyền phu nữa.

Kim Phi Hùng nói:

- Về chuyện này người nên bàn và thương lượng với Bạch Nghĩa rồi cứ lo mọi thứ để chuẩn bị cho chuyến ra biển sắp tới.

Lưu Thất nói:

- Kim công tử, nghe nói trên Đông Hải hải tặc nhiều vô kể. Đặc biệt là Lang Nhân Uy nô quốc, gặp thuyền nào là đều đến cướp sạch.

Kim Phi Hùng đứng dậy bước ra vài bước, đoạn trầm giọng bảo gã:

- Chuyện này đã có ta lo liệu, người chỉ cần làm việc trên thuyền là được rồi, biết rõ chưa ?

Lưu Thất thấy vẻ mặt chàng lạnh lùng bèn không dám nói nhiều thêm, vội gật đầu đáp:

- Tiểu nhân biết rồi.

Kim Phi Hùng bước nhanh ra ngoài khoang thuyền, thấy cách khoảng hơn hai chục trượng có một chiếc thuyền đang rẽ sóng lướt tới.

Lưu Thất nói bên tai chàng:

- Kim công tử, chính là con thuyền đó.

Kim Phi Hùng lên tiếng hỏi:

- Phi tiêu của tên đó phóng lên ở đâu ?

Lưu Thất chỉ vào cột buồm phía sau chèo, đoạn nói:

- Ghim vào chỗ kia kìa.

Kim Phi Hùng quay đầu ngó theo hướng chỉ, giọng cực kỳ kinh ngạc:

- Kẻ đó cách thuyền xa như vậy, làm sao có thể phóng trúng đến đây được ?

Lưu Thất vội trả lời:

- Không phải đâu, lúc nãy hai thuyền gần nhau lắm. Bây giờ mới cách xa như vậy đó.

Chàng nhìn vào con thuyền ở phía xa, đoạn lẩm bẩm:

- Không hiểu vì cớ gì mà con thuyền đó lúc thì chạy quá nhanh lúc thì chậm chạp như vậy ?

Chàng nhìn về phía con thuyền một lúc rồi thầm nghĩ:

“Bây giờ ta phải khẩn trương lo chuyện Bạch Lãnh Thu, không có thì giờ dính vào ba cái chuyện rắc rối kia làm chi cho mệt.”

Lưu Thất thấy sắc mặt Kim Phi Hùng thoáng đổi, bèn lên tiếng hỏi:

- Công tử, chúng ta có cần dừng thuyền lại hay là mặc kệ bọn họ ?

Kim Phi Hùng đáp ngay:

- Không cần đếm xỉa đến bọn chúng làm gì. Nếu như có ai trong bọn chúng dám cả gan nhảy lên thuyền thì hãy báo cho ta biết.

Lưu Thất gật đầu:

- Phải đó, tiểu nhân xin tuân lệnh.

Kim Phi Hùng đưa mắt ngó ra đằng xa, chợt bật lên tiếng hừ lạnh:

- Lũ này thật to gan quá sức, dám gây sự với ta.

Lưu Thất chợt la lên:

- Công tử xem xem, bọn họ sắp đuổi kịp chúng ta rồi kìa !

Kim Phi Hùng nạt gã:

- Người không nên hoảng kinh như vậy, ta sẽ có cách ứng phó với cái bọn này.

Lưu Thất kinh sợ mặt biến sắc:

- Bọn chúng há chẳng phải là cường đồ đạo tặc sao ?

Kim Phi Hùng bật cười ha hả:

- Ta là sư tổ của bọn cường đồ thì bọn cường đồ nào dám đụng đến ta ?

Lưu Thất chợt nháy dưng lên:

- Công tử, người...

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Ta chỉ nói đùa với người vậy thôi, người đừng sợ, ta sẽ lo hết mọi sự cho mà.

Lưu Thất gật đầu:

- Công tử, người đứng ở đây, tiểu tử xuống thay cho con trai mình, sợ rằng nó run tay mà lái thuyền không vững.

Kim Phi Hùng gật đầu đáp:

- Người đi đi, ta sẽ đứng đây đợi bọn chúng.

Lưu Thất đi ra ngoài đuôi thuyền, và bước được mấy bước đột nhiên nghe thấy một tiếng hú dài vang vọng từ trên không trung truyền tới.

Gã ngẩng đầu nhìn lên thấy một vật đen sì buộc theo một sợi dây dài đang bay tới.

Nhãn lực của gã không đủ sức nhìn rõ vật đang bay tới là vật gì, chỉ cảm thấy một áp lực nặng nề đè nặng lên thân mình.

Theo bản năng tự nhiên gã vội lấy tay che mặt, la lên một tiếng kinh hãi rồi nằm rạp xuống sàn thuyền, người thuyền phu trẻ tuổi đang nắm bánh lái thuyền thấy phụ thân bị như vậy cũng vội ngẩng đầu lên nhìn.

Khi hắn thấy vật đang ở trên không trung ước chừng nặng hơn ngàn cân bay tới là một mỏ neo bằng sắt thì cũng kinh sợ, sắc mặt tái xanh, miệng thét lên một tiếng, bánh lái thuyền bị xoay nghiêng về bên trái.

Cứ xem tình hình trước mắt, chiếc thuyền này nếu bị mỏ neo rớt trúng thì sẽ thủng nơi đáy thuyền rồi sẽ dần dần chìm xuống đáy sông Tần Hoài.

Hốt nhiên một bóng người mặc áo xanh lướt qua trên sàn thuyền, vươn tay ra bắt lấy góc của mỏ neo.

Chiếc mỏ neo từ phía xa bay lại, thêm sức nặng ngàn cân rơi xuống, giả như sàn thuyền bằng sắt cũng phải bị lún một lỗ lớn, nhưng mà Kim Phi Hùng chỉ trong chớp mắt đã giơ tay điểm nhẹ vào nó, khiến cho lực rơi bị chững lại, kinh lực bị ngăn lại quá nửa.

Thân hình chàng lơ lửng trên không trung một lúc rồi đỡ theo chiếc mỏ neo nhẹ nhàng đáp xuống sàn thuyền.

Kim Phi Hùng hơi bị lắc lư thân hình một chút rồi mới đứng vững lại như cũ, nhưng do lực rút thuyền vào mỏ neo quá mạnh khiến cho ván thuyền ngay chính giữa hai chân chàng đang đứng bị chấn động mạnh.

- Rắc... Rắc...

Chỗ ván thuyền chính giữa hai bàn chân chàng bị nứt ra mấy đường.

Song lúc này lực đạo thuyền vào mỏ neo rút xuống đã hoàn toàn bị chế ngự, mặc dù tay phải cầm mỏ neo nặng nề nhưng chàng đã kịp đề khí vận công, hai chân đứng sát ngay chính giữa khe hở mà không bị lọt xuống.

Cảnh tượng cực kỳ hiếm nghèo này chỉ có mỗi mình Cố Tử Kỳ đứng trên sàn thuyền phía sau là thấy được rõ ràng mà thôi.

Lúc này thấy Kim Phi Hùng thân đỡ lấy chiếc mỏ neo có sức nặng ngàn cân như vậy Cố Tử Kỳ mới cảm thấy công lực của y còn kém Kim Phi Hùng rất xa.

Y hết sức kinh ngạc, nhin không được, liền ồ lên một tiếng tỏ vẻ khen ngợi.

Tiếng “ồ” vừa thoát ra khỏi miệng đã thấy Kim Phi Hùng đột ngột bước lên trước hai bước, nhẹ nhàng hất tay ném mỏ neo về phía chiếc thuyền nhỏ đang đuổi theo phía sau.

Cố Tử Kỳ la lên một tiếng sợ hãi, chạy tới trước, miệng lắp bắp:

- Tôn giá...

Ý Cố Tử Kỳ muốn ngăn Kim Phi Hùng, nào ngờ vết thương trên người chưa lành, nội lực bị tổn thương quá nặng cho nên vừa mới lao đến không hề nghĩ tới những khe nứt trên sàn thuyền.

Đến khi hấn phát giác ra những vết nứt đó thì đã quá muộn, không kịp đề khí phóng mình ra được nữa.

- Úy da...

Chân hắn đã mềm nhũn ra, nguyên cả thân hình hắn liền bị lộn xuống khe hở hình chữ thập trên sàn thuyền.

Trong lúc thân hình y còn lơ lửng, hai chân chưa kịp chạm xuống dưới đáy thuyền, thì cánh tay trái duy nhất của hắn đã bị một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt.

Đà rơi vì thế mà chột ngừng lại. Cố Tử Kỳ đang mượn sức định leo lên sàn thuyền thì nguyên cả thân hình bị người đó nhấc bổng lên rồi đặt hắn ngồi trên sàn thuyền.

Cố Tử Kỳ định thần nhìn lại, thấy người ra tay giúp đỡ mình không phải ai khác mà chính là Kim Phi Hùng.

Lập tức y đỏ bừng mặt, miệng ấp úng:

- Tôn giá, tiểu nhân thật...

Kim Phi Hùng thản nhiên mỉm cười:

- Thương thế của người còn nặng lắm, nguyên khí chưa hồi phục đâu, hãy đứng qua một bên nghỉ ngơi chút đã.

Y nhả mặt cười khổ:

- Tôn giá...

Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng đã nghe thấy một tiếng la hét hoảng vang lên, ánh mắt y chợt đảo ra phía sau nhìn, vừa đúng lúc thấy một cột nước bắn vọt lên, chiếc thuyền nhỏ phía sau lắc lư rồi chìm xuống dưới sông.

Y biết rằng chiếc neo bằng sắt đã trúng con thuyền nhỏ, y nhin không nổi, nên cất tiếng hỏi:

- Tôn giá, người làm như vậy há chẳng phải là hại các người trên thuyền đó hay sao ?

Kim Phi Hùng cất tiếng hừ lạnh:

- Cái đó là bọn chúng tự ý gây ra, sao người lại trách ta ?

Chàng trừng mắt nhìn Cố Tử Kỳ một hồi rồi bảo:

- Người hãy vào trong khoang ngay để tránh gây thêm phiền phức đa sự.

Cố Tử Kỳ chưa kịp mở miệng trả lời thì đã thấy hai bóng người từ dưới chiếc thuyền nhỏ bay lên, một người trước, một người sau nhờ lực của cột buồm dao động lắc lư mà phi thân lên trên hoa thuyền lẹ hơn điện xẹt.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười bảo:

- Không cho bọn chúng uống nước thì bọn chúng không cảm thấy sảng khoái đâu.

Cố Tử Kỳ nghe vậy biết Kim Phi Hùng cố ý làm chìm con thuyền nhỏ kia để bức bách hai người dưới thuyền lên đây, nên vội vàng lên tiếng:

- Mong tôn giá hãy bớt cơn thịnh nộ để cho vãn bối có cơ hội giải thích với bọn họ một chút.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Nếu như ta không đỡ lấy cái mỏ neo chết tiệt kia e rằng con thuyền của chúng ta đã bị lật từ lâu rồi, còn đâu cơ hội để cho người giải thích kia chứ ?

Trong lúc này người thuyền phu trẻ tuổi đã nắm vững bánh lái thuyền. Lưu Thất cũng đang lồm cồm bò dậy.

Gã không biết nãy giờ Kim Phi Hùng làm cái gì mà con thuyền vẫn bình yên vô sự, trong lòng cảm thấy kỳ quái vô cùng.

Nhưng mà gã cũng không dám lên tiếng hỏi, vội vàng đi về phía đuôi thuyền rồi nói:

- Thành Tín, người làm cái gì vậy, suýt chút nữa là thuyền bị lật rồi, sao còn chưa đưa bánh lái cho ta ?

Gã muốn tự tay mình lái thuyền để khỏi xảy ra việc bất trắc, ai ngờ vừa mới bước được hai bước chợt thấy có hai bóng người, một tăng nhân, một đạo sĩ từ dưới sông lao lên rồi đáp xuống sàn thuyền.

Lưu Thất ở trên thuyền hơn hai chục năm, tuy đã gặp đủ mọi hạng người nhưng chưa hề gặp một cao thủ giang hồ nào.

Đạo sĩ nọ tay cầm trường kiếm, mặt hầm hầm giận dữ đứng trên thuyền, hấn từ khoảng cách xa như vậy mà chỉ mượn sức một tấm ván thuyền phi thân lên đây, dường như không phút nào rảnh tay, chộp vội Lưu Thành Tín đang lái thuyền, tựa như muốn ném người thuyền phu trẻ tuổi này xuống sông.

Hấn vừa mới định chộp lấy Lưu Thành Tín, lực đạo chưa kịp phát ra đột nhiên thấy có một luồng kinh lực vô cùng mãnh liệt ập tới đè lên người mình.

Luồng ám kinh vô hình tựa hồ như một mũi kiếm cực kỳ sắc bén bất ngờ đánh tới khiến cho tả thủ của hắn không cách nào chụp trúng Lưu Thành Tín được.

Trong lúc cuống quýt hắn hấp tấp vung kiếm che ngực chống lại luồng kinh lực vô hình nọ, song lưỡi kiếm của hắn bị dội ra, thân hình bất giác bị dao động, bước chân di động sang ngang ba bước tránh qua một bên.

Áp lực đè trên người hắn lúc này mới giảm bớt, hắn chợt nhận ra trên thuyền còn có Kim Phi Hùng và Cố Tử Kỳ đang đứng.

Nếu như hắn không chính mắt nhìn thấy, hắn thật không dám tin rằng người ra tay đón cái mỏ neo bằng sắt nặng hơn ngàn cân chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi không hơn không kém.

Bởi vì cứ theo như hắn nghĩ người có thể chụp được cái mỏ neo sắt từ phía sau ném vút tới phải có công phu hơn ba chục năm luyện tập võ công nội gia thượng thừa, bởi vì bản thân hắn có hai chục năm tu luyện công phu mà cũng không dám đưa tay ra đỡ chiếc mỏ neo đó, đành để cho con thuyền nhỏ chìm xuống dưới lòng sông.

Nhưng khi thấy Kim Phi Hùng chỉ là một thiếu niên trẻ tuổi hắn không khỏi ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua hắn đã tìm ra câu trả lời cho chuyện khó tin này.

Lúc này Kim Phi Hùng đã thu hồi luồng nhãn lực lại, chàng trầm giọng nạt:

- Đạo sĩ, sao còn chưa chịu bỏ người ta ra hả ?

Vị đạo sĩ không buồn trả lời chàng, mà lạnh lùng nói:

- Người kêu sư phụ người ra đây, bản đạo cần nói chuyện với lão.

Kim Phi Hùng cười lạnh một tiếng rồi bảo:

- Đạo sĩ lầm rồi, ở đây chỉ có ta mà thôi.

Gã đạo sĩ ngẩn người, giọng kinh ngạc:

- Thì ra người...

Kim Phi Hùng lạnh lùng nói tiếp:

- Hèn gì mà người ta nói cửu đại môn phái ở Trung Nguyên đã sa sút quá độ, phái Võ Đang có đệ tử như các người thì làm sao có thể hưng thịnh trên giang hồ được ?

Gã kia biến sắc mặt, giọng tức giận:

- Tiểu tử này quá ư cuồng ngạo, dám mở miệng miệt thị người ta quá đáng, người không sợ bị cắt lưỡi hay sao ?

Y quay sang nói với hòa thượng đứng bên cạnh:

- Đại Minh đạo huynh, huynh có nghe những lời phách lối vừa rồi của tiểu tử này không ?

Đại Minh thiền sư đưa mắt nhìn chăm chăm vào Kim Phi Hùng rồi lên tiếng:

- A di đà Phật, thủ đoạn của thí chủ tàn độc vô lương, tất phải xuất thân từ một vị đại sư môn tà đạo nào đó, bần tăng...

Gã đạo sĩ vội ngắt lời:

- Đạo huynh không nên lời thôi với cái giọng này làm gì, hai ta nên cứu Cố hiền chí trước rồi hãy nói sau.

Bởi vì gã thấy Kim Phi Hùng đứng sát bên Cố Tử Kỳ, mà Cố Tử Kỳ này giờ không có cơ hội mở miệng nói, nên gã cho rằng Cố Tử Kỳ bị Kim Phi Hùng khống chế.

Kim Phi Hùng lạnh lùng mỉm cười rồi bảo Cố Tử Kỳ:

- Bây giờ đến phiên ngươi phải nói rồi đó, ngươi có nói sự thực với hấn cũng không sao, song trước tiên phải buông con trai của Lưu Thất ra mới được.

Ánh mắt của Kim Phi Hùng chợt lóe lên tia nhìn sắc lạnh:

- Nếu như bọn hấn muốn tự kiếm chuyện thì lúc đó đừng trách ta sao không báo trước.

Chàng nói xong liền khoanh tay đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo nhìn xoáy vào lão hòa thượng và gã đạo sĩ đứng trên thuyền.

Cố Tử Kỳ cúi mình đáp:

- Đa tạ tôn giá.

Hai gã tăng nhân và đạo sĩ đang đứng đó thấy Cố Tử Kỳ có thái độ cực kỳ cung kính đối với Kim Phi Hùng, sắc mặt hai người lộ vẻ kinh ngạc, cùng đưa mắt nhìn nhau, đoạn nghe Bích Trần đạo nhân lên tiếng hỏi:

- Cố hiền chí, chuyện này là nghĩa làm sao ?

Cố Tử Kỳ liền đáp:

- Đạo trưởng, xin người hãy thả người huynh đệ kia ra trước đã, để mong tránh gây ra sự hiểu lầm.

thiếu 14 trang

- Nhị vị biết rồi chỉ sợ khiến cho giang hồ võ lâm nổi cơn phong ba, gây ra đại họa cho các phái ở Trung Nguyên.

Đại Minh thiền sư chợt nói:

- Sự tình nghiêm trọng như vậy sao ?

Bích Trần đạo nhân lắc đầu bảo:

- Ta thật chẳng hiểu đó là cái nơi chết chóc nào cả.

Cố Tử Kỳ lại lấy tay vẽ thành một đường lớn trong không trung. Bích Trần đạo nhân ngẩng đầu nhìn lên không trung thấy mặt trăng trên cao tỏa ánh sáng bàng bạc xuống, liền nói:

- Chẳng lẽ hắc từ cung trăng tới ?

Cố Tử Kỳ lắc đầu, Bích Trần đạo nhân ngẫm nghĩ một lát, đột nhiên mặt biến sắc, giọng lạc hẳn đi:

- Lẽ... lẽ nào... hắc đến từ...

Cố Tử Kỳ gật đầu:

- Không sai, chính là nơi đó.

Lúc này Đại Minh thiền sư cũng nhớ ra, vẻ mặt lão cũng xám ngắt, trong ánh mắt thoáng hiện vẻ hoảng sợ.

Lão đưa mắt liếc vào trong khoang thuyền, bỗng hạ giọng thì thầm:

- Mấy chục năm trước nghe nói có người ở nơi đây xuất hiện trên giang hồ, rồi chỉ trong thời gian ngắn lại biến mất, tại sao bây giờ...

Bích Trần đạo nhân cắt ngang lời lão:

- Đạo hữu, xem ra chúng ta phải đi thôi. Chuyện này để sau hãy tính lại với y.

Nói rồi lão chợt nhớ rằng Kim Phi Hùng vẫn còn ở trong khoang thuyền nên không dám nói thêm, vội ngừng ngay lại, rồi đổi giọng nói:

- Cố hiền chí, người không đi theo chúng ta được ư ?

Cố Tử Kỳ lắc đầu:

- Văn bối không thể thoát thân ngay lúc này được, mong nhị vị tiền bối lượng thứ cho.

Nét mặt Bích Trần đạo nhân hiện ra vẻ hối hận:

- Bần đạo nghe lời người, nhất định ta sẽ tìm cách cứu, người cứ an tâm.

Đại Minh thiền sư liếc nhìn Lưu Thất đang nắm bánh lái thuyền, đoạn lão thấp giọng hỏi nhỏ:

- Cố hiền chí, hẳn định đi đâu vậy ?

Cố Tử Kỳ liền đáp:

- Có lẽ men theo Trường Giang để đi ra Đông Hải.

Đại Minh thiền sư và Bích Trần đạo nhân nghĩ tới quan hệ giữa Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo:

- Đi ra Đông Hải sao ? Lẽ nào các người lại đến...

Hai người không dám nhắc tới Trường Xuân đảo, chỉ mới nói được một nửa đã vội ngậm miệng lại.

Cố Tử Kỳ gật đầu:

- Có lẽ là chỗ đó.

Đại Minh thiền sư không dám nói nhiều thêm nữa, vội quay người đi tới trước mặt Lưu Thất rồi lên tiếng:

- Xin thí chủ hãy cho thuyền đi gần sát bờ một chút, chúng tôi cần phải lên bờ.

Chiếc thuyền đang đi ngược dòng bỗng chuyển hướng, từ từ cập vào bờ bên phải. Đại Minh thiền sư và Bích Trần đạo nhân không dám đứng lâu trên thuyền, lúc thuyền còn cách bờ chừng ba trượng đã hấp tấp phi thân lên bờ.

o O o

Hồi 6

Cổ Sát Quái Nhân

Cố Tử Kỳ nhìn theo bóng hai người mất hút trong vầng sáng bàng bạc huyền ảo của bóng trăng, trong lòng bỗng nhẹ nhàn như vừa được trút khỏi gánh nặng ngàn cân đang đè nặng trên ngực. Y biết rằng để cho hai người đi lúc này có lẽ giang hồ sẽ dọn sóng, võ lâm nổi cơn phong ba dữ dội, trong lòng y lo lắng không yên, tất cả chuyện này đều do mấy câu nói trong lúc sơ ý gây ra.

Song vì muốn cứu tính mạng của Bích Trần đạo nhân và Đại Minh hòa thượng, hơn nữa để tránh cho Kim Sư tiêu cực khỏi bị tiêu diệt, nên bất đắc dĩ mà y phải xử sự như vậy.

Nghĩ đi nghĩ lại, y thầm cười khổ, tự nhủ:

“Xem ra ta chỉ có cách đi bước nào biết bước đó. Ai mà biết được lát nữa sẽ xảy ra cái gì cơ chứ?”

Cố Tử Kỳ nghĩ đến đây đã nghe tiếng của Kim Phi Hùng vang lên phía sau lưng:

- Bọn chúng đi rồi hả ?

Y vừa quay đầu lại đã thấy Kim Phi Hùng chấp hai tay sau lưng, ánh mắt đang chăm chú nhìn mình.

Y liền gật đầu đáp:

- Bọn họ đã đi rồi.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nhìn hẩn một lát, rồi nói:

- Kể ra người cũng phải khổ tâm đó chứ ?

Cố Tử Kỳ không tài nào đoán nổi lời nói của Kim Phi Hùng ẩn chứa thiện ý hay ác ý, giọng y thoáng có ý hoảng sợ:

- Tôn giá...

Kim Phi Hùng thản nhiên cười nói:

- Ta không thể nào trách cứ người được, đó âu cũng là lẽ thường tình của con người mà thôi, nhưng mà người cũng không nên nói với họ là ta đến từ Thái Dương cốc.

Cố Tử Kỳ chợt đỏ bừng mặt:

- Vậy ra tôn giá đã nghe hết ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Ta không muốn vì chuyện nhỏ này mà làm thay đổi cách làm của ta, nhưng sáng sớm mai trước khi mặt trời mọc người phải rời khỏi thuyền.

Cố Tử Kỳ lộ vẻ hoảng hốt, hỏi:

- Tôn giá nổi giận rồi sao ?

Kim Phi Hùng cất giọng cười lạnh:

- Người sợ ta không truyền cho người tả thủ kiếm pháp hay sao ? Ta đối xử với thế nhân từ trước đến giờ là không hề phụ người và cũng muốn người đừng phụ ta. Ta đã hứa truyền thụ kiếm pháp cho người, tất nhiên ta không bao giờ nuốt lời hứa.

Chàng bỗng ngưng lại, quay sang nói với Lưu Thất:

- Lưu đại ca, trước khi trời sáng xin ngừng thuyền lại để ta đưa vị tướng công này lên bờ nhé.

Lưu Thất vội đáp:

- Dạ thưa công tử, tiểu nhân biết rồi.

Kim Phi Hùng quay sang bảo Cố Tử Kỳ:

- Thôi chúng ta đi vào trong khoang.

Trong lòng Cố Tử Kỳ vô cùng xấu hổ, đi theo Kim Phi Hùng vào trong khoang thuyền.

Kim Phi Hùng ngồi yên trong khoang, đoạn cất tiếng bảo y:

- Ta không thích nhận ân huệ của bất cứ ai, và cũng không muốn cho ai ân huệ, ta hành sự luôn tâm niệm, người đừng đụng đến ta, ta cũng chẳng chạm đến người. Lần này sở dĩ ta truyền thụ kiếm pháp cho người chẳng phải là vì chuyện Mật Đà Thần Châu mà do người đã nói câu chuyện liên quan đến Trường Xuân đảo cho ta mà thôi.

Chàng lạnh lùng cười thêm một tiếng, đoạn nói tiếp:

- Từ nay về sau, giữa hai ta không hề có ân oán chi nữa, nếu như ta từ Trường Xuân đảo trở về, nghe có ai dùng danh hiệu của ta gây họa trên giang hồ thì chớ trách lỗi kiếm ta vô tình, chừng đó không ai có thể cứu nổi người đâu.

Cố Tử Kỳ nghe lời Kim Phi Hùng nói, toàn thân toát mồ hôi lạnh, khẽ cúi đầu đáp:

- Lời tôn giá dạy chí phải, vẫn bối thẹn của tôn giá suốt đời khó mà báo đáp. Sau này quyết không thể...

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Ta đã nói rõ ràng rồi, ân oán giữa hai ta không còn gì để nói, về sau chỉ cần người đừng đụng đến ta thì người có làm chuyện gì chẳng nữa, ta cũng không thể dùng những lời như bọn danh môn chính phái nói là thế thiên hành đạo quỉ quái gì đó để giết người được, ta muốn người phải biết rõ điều đó.

Cố Tử Kỳ biết Kim Phi Hùng hành sự cực kỳ quái dị, ý nghĩ ngôn từ đều khác xa người bình thường, nên y cũng không dám nói nhiều để tránh làm cho đối phương giận dữ.

Kim Phi Hùng thấy Cố Tử Kỳ cứ gật đầu liên tục, đoạn trầm giọng nói:

- Bây giờ người hãy chú ý nghe, ta sẽ truyền lại cho người thập tam thức tả thủ kiếm pháp.

Chàng hơi trầm tư một lát, rồi đem khẩu quyết của bộ tả thủ kiếm pháp truyền cho Cố Tử Kỳ, sau đó vào trong thư phòng lấy một cây thước sắt múa chậm từng chiêu thức trong Thập tam thức tả thủ kiếm pháp cho y xem.

Để cho Cố Tử Kỳ có thể tham ngộ được sự ảo diệu của kiếm pháp, chàng biểu diễn kiếm thức vô cùng chậm chạp, mỗi đường kiếm đều phân ra từng phần xem cực kỳ dễ hiểu.

Cố Tử Kỳ đã luyện võ gần mười năm, tuy không có tư chất thượng thừa, nhưng cũng có căn cơ nên chỉ xem qua hai lần là có thể lĩnh hội được gần như toàn bộ.

Kim Phi Hùng lại đem chỗ ảo diệu của kiếm pháp giảng kỹ lại cho y nghe một lần nữa, rồi mới thở hắt ra một hơi, nói:

- Thập tam thức tả thủ kiếm pháp coi như người đã lĩnh hội được rồi, lúc về thì chuyên cần tập luyện, không mấy chốc sẽ tham ngộ được sự ảo diệu của nó.

Cố Tử Kỳ cúi mình đáp:

- Đa tạ tôn giá đã ra công chỉ điểm.

Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo y:

- Khởi cần. Sau này người chớ nói với ai rằng kiếm thức là do ta truyền thụ, nếu không sẽ gây ra hậu hoạn không sao lường nổi đó.

Cố Tử Kỳ đáp:

- Văn bối xin ghi nhớ kỹ.

Kim Phi Hùng đưa tay lắc chiếc chuông đồng để trên bàn, rồi bảo y:

- Bây giờ ta kêu Lưu Thất cho thuyền cập vào bờ, đã đến lúc ngươi phải rời khỏi thuyền rồi.

Cố Tử Kỳ thấy mục đích của mình đã đạt, tuy bị mất cánh tay phải, song lại được truyền cho bộ kiếm pháp thần kỳ, dù cho y chẳng biết uy lực của Thập tam thức kiếm pháp này to lớn ra sao, nhưng y tin rằng võ công do Thanh Y Tu La truyền cho tuyệt đối không phải là tầm thường.

Ngay lúc đó đã nghe tiếng chân bước vào trong khoang thuyền hỏi:

- Công tử cho gọi tiểu nhân có việc chi ?

Kim Phi Hùng gật đầu trả lời:

- Phiền Lưu đại ca cho thuyền cập sát bờ, vị Cố công tử này phải rời thuyền.

Lưu Thất vâng dạ, rồi lui gót quay ra.

Ánh mắt Kim Phi Hùng lạnh lẽo liếc nhìn Cố Tử Kỳ:

- Chuyện có liên quan tới Bạch cô nương không được nói cho ai biết, nếu như có tin tức nào tiết lộ ra ngoài thì chớ trách kiếm này hạ thủ vô tình.

Cố Tử Kỳ chặm phải tia nhìn lạnh lẽo của chàng, trong lòng ớn lạnh, giọng y run rẩy:

- Tôn giá yên tâm, văn bối nhất định phải kín miệng.

Kim Phi Hùng chỉ lên trên bờ:

- Thuyền đã cập sát bờ rồi, ngươi nên rời khỏi thuyền.

Cố Tử Kỳ nhìn theo hướng tay Kim Phi Hùng chỉ, thấy hoa thuyền cách bờ không quá một trượng, liệu sức mình có thể phi thân lên được, liền quay lại cảm tạ:

- Ôn truyền thụ võ công của tôn giá, suốt đời văn bối không quên.

Y từ nhỏ được Cố Dương Vô cùng chiều, lại thêm cái lỗ bại hoại trong giang hồ dụ vào những tật xấu, song bản tính y vẫn là người tốt, cho nên những lời vừa thốt ra chính là những lời nói chân thật từ đáy lòng y.

Kim Phi Hùng vẫn lạnh lùng:

- Hai ta ân oán phân minh, người không nên khách sáo như vậy. Về sau nếu còn đụng chạm đến ta, thì hậu quả ra sao người cũng đã biết.

Cố Tử Kỳ thoáng rung động:

- Văn bối biết những việc mình làm trước đây thực là không phải. Nay được tiên bối giáo huấn, nhất định sẽ tự sửa mình, sống đàng hoàng hơn.

Kim Phi Hùng phẩy tay:

- Biển khổ vô biên, quay đầu là có bến. Thôi người đi đi !

Cố Tử Kỳ ứng tiếng nháy phốc lên bờ, rồi cầm đầu đi thẳng. Ánh mắt của Kim Phi Hùng dõi nhìn theo cái bóng khuất dần, trong lòng hết sức ngạc nhiên, chỉ cảm thấy rằng những việc mình làm vừa rồi khác xa tính khí trước đây, tựa hồ như chàng đã biến thành một người khác.

Đang lúc xuất thân ngậy người đứng lặng thì phía sau lưng chàng bất ngờ vang lên tiếng của lão gia nhân Bạch Nghĩa:

- Kim công tử, nghe Lưu Thất nói chúng ta sắp ra biển ?

Kim Phi Hùng quay người lại đáp:

- Nếu như không đuổi kịp hai hoa thuyền trước mặt thì đành phải đi ra biển vậy.

Bạch Nghĩa lắc đầu nói:

- Không được. Việc này chưa được suy tính kỹ càng.

Kim Phi Hùng thoáng nhú mày, hai luồng nhãn quang sắc như hai luồng điện chiếu ra quét một lượt qua khuôn mặt Bạch Nghĩa, rồi nói:

- Tại sao lại không được, chẳng lẽ lão không muốn cứu tiểu thư hay sao ?

Bạch Nghĩa chạm phải luồng nhãn quang sắc lạnh của chàng, trong lòng chợt cảm thấy lạnh lạnh, tự nhủ:

“Thiếu niên này có sát khí quá là ghê gớm.”

Lão mới từ từ đáp lại:

- Lão nô không có ý đó, mà chỉ vì thuyền của chúng ta không thể đi ra biển được.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Tại sao không thể ra biển được hả ?

Bạch Nghĩa buông tiếng thở dài:

- Hoa thuyền của chúng ta chỉ chạy trên sông được thôi, không đủ độ bền thì làm sao mà đi ra biển ?

Kim Phi Hùng bực mình:

- Nhưng mà Lưu Thất nói có thể được mà ?

Bạch Nghĩa lắc đầu:

- Vì hấn sợ công tử quá mà phải nói như vậy thôi. Thử nghĩ xem thuyền chúng ta không có la bàn, cũng chẳng có những cánh buồm kiên cố để đương đầu với phong ba ngoài biển thì làm sao có thể đi được.

Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một lát, cảm thấy lời của lão già cực kỳ có lý, biển lớn đâu giống như bình địa, nếu như có xảy ra chuyện gì thì dù có võ công siêu tuyệt cũng coi như vô dụng mà thôi.

Bạch Nghĩa thấy chàng trầm ngâm không đáp, liền nói tiếp:

- Lão nô thường nghe người ta nói thuyền đi biển nước sâu cần phải vững vàng kiên cố, thuyền trong sông thì nước cạn nên phải lấy nhanh nhẹ làm gốc, hoa thuyền của chúng ta nhanh nhẹ thì có thừa nhưng tuyệt đối không thể chịu nổi phong ba ngoài biển, cứ theo lão nô nghĩ, chi bằng hãy tạm quay về Kim Lăng thuê một con thuyền lớn ra biển, không biết ý công tử ra sao ?

Kim Phi Hùng thở dài:

- Thôi thì tạm phải làm theo ý của lão nhân gia vậy.

Bạch Nghĩa hơi cúi mình nói:

- Thế thì lão nô phải đi nói cho Lưu Thất biết.

Kim Phi Hùng đột nhiên bảo:

- Khoan đã, ta phải xuống thuyền trước đã.

Bạch Nghĩa kinh ngạc:

- Công tử không định đuổi theo hoa thuyền kia nữa hay sao ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Lão không cần phải lo lắng. Ta đã nhận lời cứu tiểu thư các người, nhưng mà ta cảm thấy Tử Quyên và lão chẳng những không thể giúp được ta mà còn khiến cho ta vướng bận thêm. Chi bằng ta trở về Kim Lăng, để một mình ta ra biển cũng được.

Bạch Nghĩa vội vàng cất tiếng:

- Tại sao công tử phải làm như vậy ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Nếu như đi đến động thủ với người ta ngay lúc này thì tương lai lành dữ khó bề liệu định, các người một người là lão ông tóc bạc, một người là nữ nhân nhu nhược. Nếu như đi cùng với ta thì làm sao ta có thể lo liệu cho các người được.

Bạch Nghĩa gật đầu đáp:

- Công tử nói vậy thì lão nô đành phải tuân mệnh vậy.

Kim Phi Hùng đang định tung mình nhảy lên bờ, chợt nghe tiếng Bạch Nghĩa la lên thất thanh:

- Mong công tử hãy đợi một chút, lão nô có chút lễ mọn gửi lại cho người.

Kim Phi Hùng chợt dừng bước, cất tiếng hỏi:

- Đồ vật gì vậy ?

Bạch Nghĩa hấp tấp đi vào trong khoang thuyền, một thoáng sau cầm ra một bọc kim ngân, giọng hết sức thành khẩn:

- Công tử đi ra biển cần phải có thuyền lớn, chút vàng bạc này để dùng vào việc thuê thuyền.

Kim Phi Hùng khẽ nhú mày, hai năm nay chàng tung hoành trên giang hồ có thể nói là vô địch, thậm chí đã được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn. Nhưng mà về chuyện tiền bạc thì thật là quần bách, mà chàng không phải là người trong ma đạo nên không thể dùng thủ đoạn cướp giật để lấy tiền.

Bạch Nghĩa thấy chàng không có ý cự tuyệt, liền cầm bọc kim ngân đưa cho chàng, rồi bảo:

- Lão nô biết là công tử cầm tay không nên, nhưng mà...

Kim Phi Hùng bất ngờ cười lớn tiếng:

- Bạch Nghĩa, lão lắm rồi, Kim mỗ này đi ra ngoài biển là theo lời hẹn với Trường Xuân tiên tử chứ hoàn toàn không phải vì chuyện riêng của Bạch gia thì làm sao có thể dùng số bạc của Bạch gia các người được ?

Lời nói còn đang vang vang thì thân hình chàng vọt lên như mũi tên lao thẳng lên bờ lẹ hơn điện xẹt.

Chàng cứ men theo bờ sông lao vút đi, chẳng mấy chốc đã thấy bức thành đá của Kim Lăng. Lúc này bước chân chàng chậm lại, đi từ từ lên phía trước nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối, bao nhiêu điều phức tạp đang rộn lên.

Những ngày trước đây vì phải báo thù nên chàng phải cấm đầu khổ luyện võ công, tập trung toàn bộ tinh thần luyện tập bí quyết võ công mà phụ thân chàng đã để lại, sau khi học thành tài đi vào chốn giang hồ lại để tâm truy tìm tông tích kẻ thù, chàng không hề nghĩ đến bất cứ chuyện nào khác, để tăng thêm quyết tâm phục thù, chàng ra sức áp chế tình cảm của mình khiến cho chàng không khác chi một quái nhân lạnh lùng tàn độc.

Nhưng mà con người là vật có tình cảm, bởi vì Bạch Lãnh Thu giống hệt như Kim Ngân Thi em gái chàng nên khiến chàng để lộ tình cảm thực, không sao che giấu nổi.

Chàng cứ đi chậm chậm về phía trước, bước chân vô định, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, cảnh tượng lúc ngôi nhà bị thiêu cháy đột nhiên lại bùng dậy trong lòng.

Kim Phi Hùng nghiêng răng rồi nhủ thầm:

“Chỉ hận là lúc đó ta còn quá nhỏ, nếu không thì ta lấy đầu từng đứa.”

Đột nhiên chàng nghĩ tới một chuyện, liền nghĩ ngợi:

“Quái lạ, võ công của ta là do gia gia và sư phụ dạy ta. Lúc đó hai người bị tai họa mà mất mạng, chứng tỏ võ công của hai người không bằng đối phương. Nhưng mà ta nhớ thì võ công của lão tặc nọ đâu có gì lợi hại, lúc này nếu ta động thủ với lão tặc, tuy khó nói là chắc thắng song cũng không thể bị bại dưới tay lão.”

Do chuyện này khiến cho chàng đột nhiên hoài nghi về võ công của mình, cảm thấy võ công của mình so với gia gia và sư phụ có lộ số không giống nhau, hay nói cách khác là võ công trong bí quyết không phải là võ công của sư phụ và gia gia, dường như là hai người chưa hề học qua võ công trên bí quyết.

Thế là chàng mới chợt hiểu ra Cố Tử Kỳ và Táng môn thần Đặng Thông hoài nghi chàng là người của Thái Dương cốc không phải là không có nguyên nhân.

Lúc này chàng bước gần tới phía dưới bức thành đá, đột nhiên nghe trảng cười quái dị như tiếng trống dội vào màng tai từ trong khu rừng rậm vọng tới. Trong lòng bất giác xao động, lắc mình lao nhanh đến nơi phát ra tiếng động.

Công phu “Quỷ ảnh thiên biến thần pháp” lạ hơn điện xẹt. Trong nháy mắt thân hình chàng đã tới bìa rừng, phóng mắt nhìn vào bên trong.

Phía trong khu rừng có ba vị lạt ma áo đỏ đứng thành hàng chữ nhất, đối diện với các lạt ma là một lão già nhỏ bé mặt như vượn, hai mắt sáng rực, nhưng lại lão liên bất định, vừa nhìn thoáng qua đã biết đó là đồ gian xảo. Đứng bên phải lão có mặt vượn là một lão già mũi ưng mình mặc trường bào đen, sắc mặt âm trầm hiểm ác. Chàng vừa nhìn lướt qua tình hình biết ngay là có chuyện xảy ra, bèn treo mình vào một cành tùng cổ thụ, lẳng lặng quan sát coi tình hình xảy ra như thế nào.

Những người trong rừng tựa hồ như chăm chú vào đối phương nên không phát giác là ở ngoài bìa rừng có người đến, chỉ nghe vị lạt ma cầm đầu trầm giọng nói:

- Hàn Không Không, nếu như người chịu đem trả Mật Đà Thần Châu vào lúc này thì lão gia có thể bỏ qua chuyện người đột nhập vào Thiên Long tự.

Kim Phi Hùng chợt hiểu ra lão già mặt vượn chính là kẻ mà giang hồ đặt cho biệt hiệu là Thần thủ Hàn Không Không.

Hàn Không Không lắc cái đầu nhỏ thó, hai tay xoa xoa, cười khỏ đáp:

- Lão thủ nhi này cả đời không hề để mất uy phong, chuyến này đi ăn trộm hoàn toàn không phải là Mật Đà Thần Châu thiệt.

Lạt ma giận dữ hừ lạnh một tiếng:

- Nói láo, lẽ nào bản tự lại đi giỡn mặt với người sao ?

Hàn Không Không buông tiếng thở dài:

- Sự tình là như vậy đó, mới đầu ta cũng không biết là giả. Hôm qua lúc ở trong lỗ điểm ta thử dùng nó để trị thương cho bọn bảo tiêu mà không có công hiệu. Lúc đó ta mới biết đó là đồ giả.

Lạt ma áo đỏ trầm giọng hỏi tiếp:

- Phải chăng Kim Sư tiêu cục đã đánh tráo nó ?

Hàn Không Không đáp:

- Kim Sư tiêu cục không hề biết mình đang áp tải loại vật gì, huống hồ tiêu nhân ăn cơm của tiêu cục làm sao dám đánh tráo đồ của khách nhân, không hiểu Mật Đà Thần Châu đã biến đi đường nào.

Hàn Không Không chớp đôi mắt chuột ti hí, đoạn nói tiếp:

- Bảo châu rất có thể bị người ta đánh tráo ngay trong quý tự.

Vị lạt ma áo đỏ lập tức cắt ngang lời lão:

- Lão xước ! Mật Đà Thần Châu là trấn sơn chi bảo của bản tự do trưởng giáo cất giấu, ngay cả người trong bản tự cũng khó mà thấy nó, làm sao có thể bị người ta tráo đổi được ?

Sắc mặt Hàn Không Không trở nên u uất:

- Nhưng mà cái vật mà lão thâm nhi trộm về đích thực chẳng phải là bảo châu gì.

Nói rồi lão móc từ trong người ra một chiếc hộp bọc gấm vàng đưa cho Lạt ma:

- Đồ vật ở trong đây, người có thể cầm đi mà kiểm tra lại.

Lạt ma áo đỏ hăm hăm giận dữ lên tiếng quát lớn:

- Không cần. Tái gia không có thì giờ lôi thôi với người, người phải theo ta về Thiên Long tự rồi sau sẽ hay.

Hàn Không Không lên tiếng thở dài:

- Lão thâm nhi đi chuyến này chắc phải toi mạng rồi.

Lạt ma hừ lên một tiếng, đột ngột nghiêng mình tới trước, vươn tay chụp mạnh vào cổ tay Hàn Không Không.

Hàn Không Không tuy vẫn trả lời, nhưng đã ngằm phòng bị từ trước, thân hình lạt ma vừa mới nhích động thì lão đã lanh lẹ lách mình tránh qua một bên.

Nhưng mà khi lạt ma cầm đầu vừa xuất thủ thì hai lạt ma kia cũng nhất loạt hành động, ống tay áo phát phơ, mỗi người đánh ra một luồng chưởng lực. Hai luồng ám kinh mãnh liệt từ hai bên tả hữu ép lại.

Hàn Không Không có công phu khéo léo hơn người, giang hồ hiếm có kẻ nào sánh kịp, song công phu tu tập nội công thì vô cùng tầm thường, bị lạt ma áo đỏ từ ba phía đánh lại, trong lúc nguy cấp, đôi mắt lão liên, có lẽ lão sắp rơi vào trong tay của lạt ma.

Lão già mũi ưng đột nhiên cất tiếng, giọng lạnh:

- Thì ra là cao tăng của Thiên Long tự chỉ có thể lấy nhiều thắng ít thôi sao ?

Hốt nhiên lão nhấc tay lên, một luồng chưởng lực nội gia hùng hậu đập vào tay lạt ma áo đỏ cầm đầu.

Lạt ma áo đỏ đang thi triển “Đại cầm nã thủ pháp” vây quanh Hàn Không Không, đột nhiên thấy một luồng ám kinh đánh tới ngay trước mặt bèn bỏ qua Hàn Không Không, bàn tay lạt lại hóa cú chụp thành đập đánh ra một luồng chưởng lực ghê

đón chưởng lực đối phương, hai luồng lực kinh gặp nhau, hai bên đều cảm thấy trong người chấn động, bất giác cùng lui ra sau hai bước.

Thiên Long tự vốn là đất phát dương môn phái Mật Tông nơi Tạng Thổ, có đẳng cao trong giới võ lâm nơi Tạng Thổ, những người được phái đi trong chuyến này đều là những đệ nhất cao thủ trong Thiên Long tự, việc lão già mũi ưng thành linh nhào vô nhúng tay vào vụ Hàn Không Không làm cho ba lạt ma nổi giận.

Vị lạt ma áo đỏ cầm đầu liền trợn mắt nhìn lão, đoạn trầm giọng hỏi:

- Tôn giá là ai mà nhúng tay vào việc của bản tự ?

Lão già mũi ưng lạnh lùng đáp lại:

- Âm Sơn Thần Ma.

Vị lạt ma này bèn hừ lên một tiếng nói:

- Tái gia ở Tạng Thổ cũng đã nghe qua đại danh của tôn giá, chẳng lẽ lão đầu nhi này có quan hệ với tôn giá hay sao ?

Âm Sơn Thần Ma lắc đầu:

- Không thân không thích, chẳng có quan hệ gì tới ta cả.

Lạt ma áo đỏ lạnh lùng cười bảo:

- Đã không liên quan chi đến tôn giá, thì cứ gì mà tôn giá lại xen vào chuyện của bản tự ?

Giọng Âm Sơn Thần Ma lạnh lẽo:

- Lão phu cảnh cáo người. Trung Nguyên không phải là nơi tung hoành tự do của các người đâu.

Lạt ma áo đỏ phẫn nộ:

- Mật Đà Thần Châu là trấn sơn chi bảo của bản tự, không thu hồi không được, ta khuyên tôn giá chớ nên can thiệp vào chuyện riêng của bản tự.

Âm Sơn Thần Ma tuy biết ba vị lạt ma là cao thủ phái Mật Tông nhưng lão vẫn tỏ vẻ coi thường, ngẩng đầu cười lên một tràng dài:

- Hấn cầm viên thần châu giả trong tay, người có giết hấn cũng chẳng ích lợi gì, chi bằng người tự đi tra xét cho rõ ràng rồi sẽ tính sau.

Giọng lạt ma áo đỏ đánh lại:

- Không được, tái gia nếu không bắt y về bản tự thì biết ăn nói với trưởng giáo ra sao ?

Âm Sơn Thần Ma bước đến chắn ngang trước mặt Hàn Không Không, rồi bảo vị lạt ma áo đỏ:

- Hàn Không Không tuy có chỗ không phải nhưng đồng đạo võ lâm Trung Nguyên có cách trị hấn, không cần đến người của Thiên Long tự.

Âm Sơn Thần Ma rõ ràng là muốn bảo vệ Hàn Không Không để lợi dụng hấn vào mục đích khác, nên cố gắng tranh biện đoạt lấy lẽ phải.

Nhưng ba vị lạt ma áo đỏ cũng không chịu kém, liền nghe thấy vị lạt ma cầm đầu cất tiếng cười nói:

- Tái gia nghe danh tứ đại ma tôn đã lâu, đến nay mới biết nghe danh không bằng thấy mặt, hóa ra chỉ là phường trộm cắp mà thôi, nếu như còn ngoan cố thì ta cũng sẽ bắt người đem về Tạng Thổ một chuyến.

Âm Sơn Thần Ma ngược mặt lên trời, giọng cực kỳ ngạo mạn:

- Các người đã nói như thế thì cả ba vị đừng mong sống sót mà trở về Tạng Thổ.

Ba lạt ma áo đỏ phẫn nộ, tản ra đứng theo hình chữ phẩm, vây lấy hai người vào giữa.

Nét mặt Âm Sơn Thần Ma hiện ra sát khí rợn người. Vạt trường bào đen bóng tự nhiên lay động, từ từ bung to ra. Tình thế cực kỳ khấn trương. Hai bên sắp sửa ra tay động thủ, bỗng nhiên...

Vù...

Một bóng người từ trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống đứng bên cạnh Âm Sơn Thần Ma.

Không phải ai khác mà chính là Kim Phi Hùng.

Ban đầu chàng hoàn toàn không muốn can thiệp vào chuyện của đôi bên, song khi vị lạt ma lên tiếng thóa mạ Tứ đại ma tôn là phường trộm đạo nên mới bực tức lộ diện. Chàng chỉ vào mặt vị lạt ma áo đỏ cầm đầu, đoạn quát lớn:

- Người dám thóa mạ Tứ đại ma tôn hử ?

Lạt ma áo đỏ lạnh lùng đáp:

- Không sai, Tứ đại ma tôn đâu có cái giống gì, ta có chửi cũng đâu sao ?

Kim Phi Hùng chau đôi mày kiếm, mắt chiếu ra hai luồng nhãn quang lạnh đến rợn người, vung tay đánh về phía lạt ma áo đỏ một chưởng.

Lạt ma áo đỏ là cao thủ thượng thừa của Thiên Long tự. Bàn tay của Kim Phi Hùng vừa cử động thì lão đã xoay người đánh ra ba chưởng, chỉ thấy bóng người thoáng động, kinh phong hú lên ghê hồn.

Nhưng ba chưởng của lạt ma đánh đều rơi vào khoảng không, một chưởng Kim Phi Hùng đánh tới cũng không tới đối phương, thế là hai bên đều trở về ngôi vị.

Kim Phi Hùng từ lúc xuất hiện trên giang hồ tới nay có thể nói là vô địch, đến hôm nay mới gặp vị lạt ma dám chống lại chưởng lực của mình, lại còn xuất chiêu tấn công, khiến cho lòng chàng không khỏi xao động.

Lạt ma áo đỏ thấy ba thế chưởng của mình đánh vào khoảng không cũng ngăn người kinh ngạc, trầm ngâm một hồi rồi bất ngờ la lên thất thanh:

- Quỷ ảnh thiên biến thân pháp.

Trong lòng Kim Phi Hùng càng vô cùng kinh ngạc, vị lạt ma này chẳng những võ công cao diệu mà còn nhận ra được “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp”, hiển nhiên trước đây lão đã gặp phải kinh địch rồi.

Lạt ma áo đỏ nhìn chàng một hồi, ánh mắt dò xét lướt khắp người chàng, đoạn lên tiếng hỏi tiếp:

- Tôn giá là người của Thái Dương cốc ?

Kim Phi Hùng lắc đầu đáp lại:

- Tại hạ là kẻ mà giang hồ thường gọi là Thanh Y Tu La.

Hàn Không Không đang đứng cạnh bên chàng nghe vậy thoáng chấn động tâm thần, đảo đôi mắt chuột nhìn chăm chăm vào chàng không chớp mắt, ngay cả Âm Sơn Thần Ma cũng phải giật mình kinh ngạc, đưa mắt liếc nhìn chàng. Tuy rằng Táng môn thần Đặng Thông đã kể với lão trước về cái gã Thanh Y Tu La nhưng lão không tưởng nổi thiếu niên trước mặt lại chính là kẻ làm cho giang hồ phải khiếp sợ đặt cho danh hiệu là Thanh Y Tu La.

Lạt ma áo đỏ thấy chàng thi triển “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp” nên mới cho rằng chàng là người của Thái Dương cốc. Ngay lúc này thấy chàng tự xưng danh hiệu rằng chàng là Thanh Y Tu La, một trong Tứ đại ma tôn ở Trung Nguyên, quả là một điều ngoài sức tưởng tượng nên trầm giọng hỏi:

- Thái Dương cốc và Thiên Long tự đều có chỗ ảo diệu riêng biệt, thí chủ vị tất phải xen vào câu chuyện này làm chi.

Kim Phi Hùng lạnh lùng:

- Tại hạ chủ trương ai lo phận nấy, tôn giá vô cố thóa mạ Tứ đại ma tôn là bọn chuột chuyên trộm cướp, đó chẳng phải là quá coi thường Tứ đại ma tôn ư ?

Lạt ma áo đỏ cười lớn:

- Nếu như chỉ vì chút lời nói sơ xuất thì Tái gia đây xin nhận mình có lỗi, ta xin nhận lỗi với thiếu hiệp.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Người đã thừa nhận sai lầm, tại hạ cũng không muốn làm khó dễ thêm. Thôi kể như bỏ qua.

Chàng cũng chẳng buồn đếm xỉa đến hành vi của Hàn Không Không, nói xong rồi chàng cúi đầu bỏ đi.

Hàn Không Không muốn lôi chàng vào việc này, nên đột ngột lên tiếng:

- Gã chính là kẻ đã giết chết Quyền kiếm song tuyệt, thiếu bảo chủ của Kim Sư tiêu cục cũng bị gã chặt đứt cánh tay. Có lẽ chính gã này đã tráo Mật Đà Thần Châu đó.

Vị lạt ma áo đỏ cầm đầu mặt chợt biến sắc, cao giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ, người nên giải thích việc này ra sao ?

Kim Phi Hùng chợt đứng lại lạnh lùng đáp:

- Quyền kiếm song tuyệt Tăng Vân Hạc không tự lượng sức, nếu có chết dưới lưỡi kiếm của bản nhân cũng chẳng ân hận gì. Còn Cố Tử Kỳ thì ta đã thả hãn ra rồi.

Lạt ma áo đỏ giọng có vẻ không hài lòng:

- Tái gia hi vọng người phúc đáp rõ ràng về việc Mật Đà Thần Châu.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Chuyện về Mật Đà Thần Châu trừ Hàn Không Không ra, e rằng không có ai biết rõ hơn lão.

Lạt ma áo đỏ từ tốn cất tiếng:

- Giả như tiểu thí chủ muốn thoát khỏi chuyện này thì tốt nhất nên nói rõ với trưởng giáo chúng tôi.

Đôi mắt Kim Phi Hùng chiếu ra tia nhìn lạnh lẽo, chàng bỗng cất tiếng cười vang:

- Tôn giá nói vậy mà không biết xấu hổ, người thật chẳng coi Thanh Y Tu La ra gì cả.

Âm Sơn Thần Ma thành linh nói xen vào:

- Lão phu đã nói rồi, Trung Nguyên không phải đất xưng hùng của bọn người. Liệu bề mà cút đi sớm cho rảnh mắt ta.

Câu thóa mạ nặng nề của lão vừa lọt vào tai lạt ma áo đỏ, khiến ba người nổi cơn thịnh nộ, nghĩ tới Mật Đà Thần Châu, bảo vật trấn sơn của Thiên Long tự, lúc họ lãnh sứ mạng đi vào Trung Nguyên đã được trưởng giáo căn dặn kỹ lưỡng, phải truy tìm Thần Châu bằng bất cứ giá nào. Sở dĩ họ phải nhân nhượng Kim Phi Hùng là bởi vì uy danh của Thái Dương cốc quá lớn, nên không muốn gây thêm rắc rối, bây giờ chàng đã liên quan đến Thần Châu thì họ cũng không cần phải nhân nhượng nữa.

Vị lạt ma áo đỏ cầm đầu liền trầm giọng quát:

- Các người ở đây đều có liên quan đến Mật Đà Thần Châu, các người mau cùng ta bắt chúng.

Những bóng áo đỏ thoáng vũ lộng xông thẳng về phía Kim Phi Hùng, thân hình còn đang lơ lửng trên cao mà những luồng chưởng phong cực kỳ mãnh liệt đã ụp xuống đầu chàng.

Kim Phi Hùng vẫn đứng sừng sững tại chỗ, song chưởng từ từ để ngay trước ngực, rồi đột ngột vung cánh tay ra.

Ầm...

Bình...

Một âm thanh chấn động vang lên.

Cát đá bay lên tứ tung, cuồng phong cuộn lên ào ạt.

Thân hình Kim Phi Hùng không tự chủ được, bất giác thối lui ra sau hai bước, huyết khí nhộn nhạo, công lực cơ hồ như bị tản mát hết.

Thân hình cao lớn của lạt ma đang lơ lửng trên không bị sức phản chấn mạnh mẽ dội lại, chịu không nổi rú lên một tiếng rơi bịch xuống đất, lặc lư một hồi đoạn đứng im bất động.

Song phương đứng lặng nhìn nhau, thành linh Kim Phi Hùng thét lên một tiếng, lạ hơn sao xẹt huy động chưởng đánh ra, trong nháy mắt công ra liên tiếp bảy chưởng.

Chàng tu tập huyền môn công phu, chưởng lực dương cương phát ra, uy thế cực kỳ hùng mãnh, mỗi chiêu đánh ra đều có sức khai sơn phá thạch, uy lực thập phần dũng mãnh.

Lạt ma áo đỏ bị thế công quá lợi hại của chàng bức bách lui ra sau hơn năm bước, nhưng thoáng chốc đã triển khai công phu “Đại thủ ấn” của Mật Tông chống lại, môn thần công này là công phu Thiên môn chính tông.

Trong phút chốc hai bên đã giao đấu với nhau hơn chục chiêu, song vẫn chưa phân thắng bại.

Hai vị lạt ma áo đỏ còn lại hầu như đồng thời chia ra làm hai phía lao tới tấn công Âm Sơn Thần Ma và Hàn Không Không.

Hàn Không Không trong bụng lập gian kế, biết những nhân vật ở đây đều là cao thủ võ lâm nên luôn tìm cách chuồn đi, tẩu thoát cho lẹ.

Thấy hai ma tôn đang giao đấu với hai vị lạt ma, còn một vị lạt ma đang xông tới gần mình. Lão vội vàng lách mình nhanh như luồng điện xẹt, lao tuốt vào trong rừng rậm.

Lạt ma thấy mình đánh hụt một chiêu liền hét lớn:

- Lão thâm nhi bỏ chạy rồi !

Hai vị lạt ma áo đỏ kia lập tức dừng tay lại không động thủ nữa, thân hình xẹt nhanh ra sau, miệng thét vang:

- Lão ma kia là chính phạm, mau đuổi theo y.

Liền đó những bóng áo đỏ nhất loạt xẹt thẳng vào trong rừng sâu.

Trận quyết đấu sinh tử đột ngột chấm dứt, bởi vì Hàn Không Không bỏ chạy nên bốn bề trở lại trầm mặc như cũ.

Kim Phi Hùng ngậm vận khí, cảm thấy nội tạng không còn xao động như trước nữa nhưng phải kịp thời điều tức, bèn quay người định bỏ đi.

Âm Sơn Thần Ma bất ngờ hét lớn:

- Đứng lại !

Kim Phi Hùng dừng bước, lạnh lùng quét ánh mắt về phía lão rồi lên tiếng:

- Tôn giá gọi tại hạ lại có điều chi chỉ giáo ?

Âm Sơn Thần Ma thấp giọng:

- Người quả thật là Thanh Y Tu La sao ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng:

- Tại hạ hà tất phải nói dối.

Âm Sơn Thần Ma bước tới chìa tay ra, đoạn bảo chàng:

- Đưa Mật Đà Thần Châu ra đây.

Kim Phi Hùng chột cau mày:

- Mật Đà Thần Châu rõ ràng trong tay Hàn Không Không, tại sao người nói ta lấy ?

Âm Sơn Thần Ma nói:

- Trước đây lão phu cho rằng nó ở trong tay Hàn Không Không, nhưng lúc này lão chắc rằng nó ở trong túi của người đó.

Kim Phi Hùng động tính hiếu kỳ, liền hỏi:

- Người nói sao ?

Âm Sơn Thần Ma vênh mặt đáp:

- Mật Đà Thần Châu là vật nhỏ bé Hàn Không Không giao nó cho Kim Sư tiêu cục hộ tống. Kim Sư tiêu cục ắt phải giao nó cho kẻ có võ công cao nhất nắm giữ, mà Quyền kiếm song tuyệt là một người trong đoàn lại có võ công cao nhất trong bọn, người không hề có thâm thù với phái Võ Đang, đương nhiên người giết hấn là chỉ đoạt lấy thần châu.

Kim Phi Hùng hừ một tiếng, đoạn đáp:

- Suy đoán của tôn giá quả là cũng có lý, song đáng tiếc tại hạ không biết trong mình y có thần châu, hiện giờ xác Quyền kiếm song tuyệt đã chìm xuống đáy sông, tôn giá có thể đi vớt lên mà lục lấy.

Đôi mắt Âm Sơn Thần Ma ánh lên tia nhìn hiểm độc:

- Lão phu không muốn nhiều lời vô lý với người, nếu như người giao thần châu lại cho ta thì ta có thể tha mạng. Bằng không ta...

Kim Phi Hùng chột ngắt lời lão:

- Không cần nói nhiều. Người trên giang hồ đều liệt hai ta vào hàng Tứ đại ma tôn, hôm nay ngẫu nhiên gặp mặt, bất tất có thần châu hay không, cũng phải phân định danh hiệu cho rõ chứ !

Âm Sơn Thần Ma cười lạnh:

- Tiểu tử kia, ngươi thật là cuồng vọng lắm, hãy tiếp một chiêu của lão phu.

Ổng tay áo đột ngột vung lên nhanh lẹ phát ra một chưởng.

Kim Phi Hùng không lùi mà cứ tiến lên, cổ tay chàng bật ngửa ra, một luồng kinh lực mãnh liệt ào tới khiến tay áo rộng của Âm Sơn Thần Ma bị rung động, cơ hồ như sắp rách toạc ra, tả thủ của chàng như tia chớp chụp vào cổ tay đối phương, một chiêu thi triển hai thức nhanh không thể tưởng.

Âm Sơn Thần Ma được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, chẳng những công lực thâm hậu, võ công đặc dị tự tách thành một phân hệ. Thấy đối phương xuất chiêu cực kỳ nhanh lẹ, nội lực phát ra vô cùng hùng hậu, trong lòng hết sức kinh hãi, vì từ lúc lão xuất hiện trên giang hồ đến nay, lần đầu lão gặp một cao thủ nhỏ tuổi như vậy, cũng thế càng khiến lão ma nổi giận, mặt đầy sát khí, hét lên một tiếng rồi vung chưởng đánh ra.

Trong chớp mắt chưởng phong rít lên ghê hồn, luồng kinh lực xé gió lao tới, phút chốc lão đã đánh ra mười hai chưởng công, thêm với bảy tia chỉ phong lợi hại vô cùng.

Kim Phi Hùng bình sinh hiếm gặp cao thủ, thấy vậy cũng vũ lộng thần uy, cất tiếng hú dài, vung chưởng nghênh tiếp, chưởng lực cuốc pháp cùng lúc thi triển chống lại thế công của đối phương.

Chàng tuy gắng sức chống lại thế công cực kỳ mãnh liệt của Âm Sơn Thần Ma nhưng đã cảm thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, thân hình lắc lư bất định.

Râu tóc Âm Sơn Thần Ma dựng ngược, miệng thét vang:

- Ngươi thử tiếp thêm ba chưởng của lão phu nữa coi !

Hữu chưởng của lão ma nhấc lên từ từ để ra trước ngực.

- Soạt...

Một tiếng động đột ngột vang lên.

Đoạn tàn kiếm của Kim Phi Hùng đã được rút ra khỏi vỏ, tả thủ bắt quyết chỉ để phía trước, đoạn tàn kiếm giơ cao ngang mày, nét mặt trầm lặng chăm chú cầm kiếm đứng im bất động.

Âm Sơn Thần Ma đã vận đủ mười thành công lực vào song chưởng định đánh ra, vừa thấy đoạn tàn kiếm lấp lánh dưới ánh mặt trời, ánh thép kỳ dị vô cùng, lập tức thần sắc lão ma bất ngờ thay đổi, thốt lên một tiếng kinh sợ:

- Ủy da...

Lão lập tức thu hồi chưởng thế, triển khai khinh công bỏ chạy như điên cuồng.

Kim Phi Hùng cố chế áp huyết khí đang nhộn nhạo trong lồng ngực, rút đoạn tàn kiếm ra chuẩn bị liều mạng với lão. Ai ngờ Âm Sơn Thần Ma vừa thấy đoạn kiếm nét mặt thập phần khiếp sợ, bỏ chạy lẹ như gió cuốn, thật là điều ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Chàng khẽ thở ra nhẹ nhõm thu kiếm vào vỏ, trong lòng chợt nảy ra điều nghi hoặc không sao giải thích được.

Tuy đoạn tàn kiếm này sắc bén vô cùng, chém sắt như chém bùn, nhưng với võ công của Âm Sơn Thần Ma thì cũng chẳng đến nỗi phải sợ hãi nó như thế, nhất định trong đây phải có một nguyên nhân bí mật khác.

Do Âm Sơn Thần Ma sợ đoạn tàn kiếm chạy như thế khiến chàng liên tưởng đến chủ nhân của đoạn tàn kiếm, lúc trước chắc phải là một đại kiếm khách uy danh lẫy lừng, trong lòng chàng vạn phần cảm khái, trong bụng nhủ thầm:

“Võ công mà ta luyện cùng với đoạn tàn kiếm này tất phải có lai lịch ghê gớm lắm, tuyệt đối chẳng phải là binh khí và võ công của gia gia và sư phụ ta, chắc rằng chính vì bí quyết võ công và đoạn tàn kiếm này mà mang đến họa sát thân cho hai người.”

Chàng buông tiếng thở dài, quay mình đang định bước, đột nhiên cảm thấy giữa ngực nhói đau dữ dội, liền há miệng khạc ra một ngụm máu tươi.

Hóa ra lúc chàng giao đấu với Âm Sơn Thần Ma trong người đã bị nội thương, khi đó tình thế cực kỳ hung hiểm nên chàng không kịp vận công điều tức, đến bây giờ là lúc phát tác ra mới biết thương thế không nhẹ chút nào.

Bản ý chàng muốn quay về Kim Lăng thuê thuyền ra biển để truy tìm tông tích hai chiếc hoa thuyền màu hồng, chỉ vì tính háo kỳ nhất thời mà dẫn tới cuộc giao tranh, vì vậy trong lòng chàng thầm nghĩ:

“Lúc này cường địch vây quanh, phải kiếm một chỗ nào yên tĩnh để trị thương mới được, nếu như lập tức về ngay Kim Lăng khó chắc được yên thân với phái Võ Đang, lúc đó làm sao có thể động thủ được.”

Nghĩ ngợi một chút, thỉnh linh tiếng chuông chùa từ xa truyền tới tai chàng. Kim Phi Hùng bất giác động lòng, thầm nghĩ:

“Tự viện, chùa chiền vốn là nơi khách thập phương tìm đến, hay ta đến tìm một gian phòng trong tự viện ngụ trong một đêm để trị liệu thương thế.”

Thế là chàng rảo bước theo hướng chuông vang đến tìm một ngôi chùa.

Kim Lăng trước đây là cố độ của lục châu, phía bên ngoài thành tự viện chùa chiền rất nhiều, không bao lâu đã nhìn thấy một ngôi chùa hiện ra trước mắt.

Ngôi chùa ẩn trong khu rừng tùng, tường đỏ mái ngói xanh biếc, cực kỳ chỉnh tề cổ kính.

Men theo đường sơn đạo đi khoảng độ vài dặm thấy ngôi chùa ở trước mắt, phía ngoài sơn môn có khắc bốn chữ vàng “Bích Vân Thiền Tự”.

Kim Phi Hùng đi vào sơn môn rồi bước từng bước một vào trong đại diện, liền thấy một tăng nhân trung niên, áo cà sa sắc vàng, chấp tay mỉm cười:

- Thí chủ đến đây dâng hương hay là nghỉ ?

Kim Phi Hùng chấp tay đáp lại:

- Tại hạ tiện đường ngang qua quý tự, ý muốn mượn một gian phòng nhỏ để nghỉ qua đêm, chẳng biết ý thiền sư ra sao ?

Tăng nhân trung niên đưa mắt liếc nhìn chàng một hồi, đoạn gật đầu đáp:

- Xin thí chủ đi theo bần tăng.

Tăng nhân dẫn Kim Phi Hùng đi xuyên qua một đại diện dọc theo một hành lang đến một dãy phòng dành cho khách nhân, đẩy cửa bước vào bảo chàng:

- Trong đây có đầy đủ chăn mền, thí chủ có thể nghỉ qua đêm ở đây.

Kim Phi Hùng ứng tiếng:

- Thật phiền cho thiền sư quá.

Tăng nhân trung niên thoáng mỉm cười:

- Thí chủ nếu chưa dùng cơm, bần tăng sẽ lập tức sai người mang tới.

Kim Phi Hùng cảm tạ rồi lập tức ngồi ngay xuống ghế. Chàng đưa mắt nhìn thoáng qua xung quanh thấy bốn bề không hề nhiều hạt bụi, trong phòng cực kỳ sạch sẽ, bất giác nén không được tiếng thở dài, nghĩ thầm:

“Trên chốn giang hồ luôn phải tỏ rõ sức mạnh, tranh hùng xưng bá, đâu được tự nhiên tự tại như người xuất gia.”

Ngôi chùa này hương hỏa đỉnh thịnh, tăng nhân cũng không ít, song đều là người trường chay niệm Phật cực kỳ quy củ, nên khi đêm xuống, trừ những người có bốn phận tụng kinh trên điện Phật ra, nơi khách nhân ở thì tĩnh lặng dị thường.

Kim Phi Hùng biết rằng mình ngồi trị thương tất phải mất một khoảng thời gian, dù rằng có người đến quấy rầy nên mãi đến khi tiếng trống điểm canh vang lên chàng mới đóng chặt cửa phòng, ngồi xếp bằng trên giường vận công điều tức, lấy nội công để trị liệu thương thế.

Tuy chàng luyện võ từ thuở ấu thơ, chuyên tập môn công phu, song chỉ mới được mười mấy năm. Nếu chỉ theo lẽ thường tình thì chẳng thể nào đạt được thành tựu như hiện tại, càng không thể là đối thủ của Âm Sơn Thần Ma, một ma đầu có mấy chục năm tu tập công phu.

Nhưng mà sự thực thì chàng đã tiếp được ba chuông của lão, mặc dù bị nội thương tương đối nặng nề, song có thể đây là một kỳ tích. Bởi vì trong ký ức của chàng, Kim Phi Hùng chưa từng gặp kỳ ngộ gì cả, gia gia và sư phụ chàng đột ngột bị vong mạng, chàng cũng không hề được ai truyền thụ võ công đặc dị, thật là một chuyện vô cùng khó giải thích.

Chàng ngồi vận công điều tức một lúc, chân khí đang tản mát dần dần tụ lại ở đan điền, thế là chàng cứ theo khẩu quyết vận hành chân khí khắp thân mình.

Đột nhiên từ trong đan điền có một luồng hơi ấm bốc lên, nhập vào luồng chân khí trong thể nội rồi chuyển đi khắp châu thân.

Chàng phát giác ra hiện tượng này không chỉ xảy ra một lần, mỗi lần có nó công lực của chàng tăng tiến cực kỳ nhanh chóng, dường như từng ngày.

Chàng bôn ba giang hồ cô độc một mình, không hề có bậc tôn trưởng tiền bối, cũng chẳng có bằng hữu tri kỷ, nên trong lòng vô cùng lạ lẫm mà không biết hỏi ai.

Kim Phi Hùng hành công được hai canh, cảm thấy chân khí trong thể nội thập phần hưng vượng, nội thương đã hoàn toàn khỏi hẳn, chàng lắng tai nghe kỹ tiếng trống canh đã qua canh tư, nhìn ra ngoài ô cửa sổ lấp lánh khắp trời ánh trăng sáng bạc chiếu qua song cửa.

Chàng không còn cảm thấy buồn ngủ nữa, bèn từ từ mở cửa phòng đi ra bên ngoài, theo hành lang dài về phía hậu viện.

Lúc trời gần sáng, chàng nhìn kỹ, lúc đó mới biết hoa nơi hậu viện cực kỳ nhiều, hồ như lạc vào một nơi hoàn toàn khác, chàng bước chậm vào trong vườn, cảm thấy vô cùng hứng chí, bất ngờ nghĩ ra mấy chiêu trong bí quyết võ công mà ngày thường không cách nào thể hội được liền bắt đầu luyện tập trong vườn hoa.

Đột nhiên một tiếng thở dài vang lên bay đến tai chàng trong không gian thanh vắng, nghe thê lương vạn phần, khiến chàng không khỏi ngạc nhiên, nghiêng tai nghe ngóng song chẳng thể nghe thêm một thanh âm nào nữa.

Bây giờ chàng đã hết hứng thú, cho rằng đó là người trực canh trong chùa nên chẳng buồn lưu tâm, quay người đang định trở về phòng, đột nhiên lại nghe có tiếng thở dài vọng lại. Phàm là người luyện võ tai mắt cực kỳ tinh nhạy, nghe kỹ thanh âm đó mang đầy vẻ thê lương cô độc, lúc này chàng mới lưu tâm, lập tức phi thân về hướng có thanh âm vừa phát ra.

Tòa hậu viện thập phần rộng rãi, đưa vào sau tường, có một ngôi tiểu lâu, ô cửa sổ đóng chặt, cửa lâu cũng bị khóa kín. Trong lòng chàng hết sức ngờ vực, rõ ràng là tiếng thở dài từ trong đây phát ra, nhưng cứ xem tình hình trước mắt, ngôi tiểu lâu này dường như đã lâu không có người cư ngụ, lẽ nào ở đây lại có yêu ma quỷ quái.

Trong bụng tuy đoán như vậy nhưng chàng vẫn phi thân lướt đến, nhờ tia sáng yếu ớt của vầng trăng nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong tơ nhện giăng đầy, bụi bám thành lớp, quả nhiên là nơi đây đã lâu chưa hề có người cư trú.

Chợt ánh mắt chàng ngừng lại ở một góc phòng, bất giác ngạc nhiên vì có một quái nhân tóc phủ chấm vai, râu ria rậm rạp, lông mày rũ xuống che gần kín mắt. Ngồi xếp bằng dựa vào một góc, không rõ còn sống hay đã chết.

Quái nhân kia như phát giác có kẻ đang nhìn trộm mình, bất ngờ ngẩng đầu lên hỏi:

- Người nào ở bên ngoài vậy ?

Người này vừa mở miệng lên tiếng đã làm cho Kim Phi Hùng thêm phần can đảm, nhỏ giọng đáp lại:

- Tại hạ là khách nhân đến bản tự trú ngụ qua đêm.

Quái nhân lại bảo:

- Đêm khuya thanh vắng, người đến đây làm gì ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Tại hạ nghe tiếng lão nhân gia thở dài nên mới theo tiếng mà tìm đến đây.

Quái nhân buông tiếng thở dài:

- Thì ra là thế, lầu gác này không phải là nơi ngoại nhân được phép đến, thí chủ nên rời khỏi nơi đây ngay.

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Xem ra lão thiền sư có lẽ phạm phải thanh quy nên mới bị giam cầm trong tòa tiểu lầu này ?

Quái nhân tỏ vẻ không vui lạnh lùng đáp:

- Đây là chuyện riêng của bản tự, không cần người phải để mắt tới.

Kim Phi Hùng lại nói:

- Chúng ta gặp nhau ắt là có duyên, lão thiền sư có nỗi khốn khổ gì, tại hạ cũng đâu thể nào vui được ?

Quái nhân có vẻ không chịu nổi nữa:

- Nhà người sao lại đa sự như vậy ?

Kim Phi Hùng trầm tư một hồi, đoạn hỏi:

- Tại hạ có thể vào được không ?

Quái nhân thở dài:

- Người nhất định phải vô thì hãy đi theo đường cửa sổ.

Kim Phi Hùng mừng rỡ vội lách mình phóng vào, chàng dùng “Quyển ảnh thiên biến thân pháp”, tựa như một làn khói nhẹ, trong nháy mắt đã đứng trước mặt quái nhân.

Quái nhân dường như quá đổi bất ngờ, hai mắt mở choàng, liếc nhìn chàng, đoạn vội vàng nhắm lại.

Nhưng cái liếc này Kim Phi Hùng đã nhận ra mục quang của quái nhân như hai luồng điện chớp, vừa hé lên đã vụt tắt, chàng thầm tự nhủ:

“Thì ra lão thiền sư này là cao tăng trong võ lâm.”

Chợt nghe quái nhân từ từ cất tiếng:

- Người là đệ tử môn phái nào ?

Kim Phi Hùng nhớ tới mối huyết hải thâm thù, khi hành tẩu trên giang hồ không nên khinh suất để lộ thân thế của mình, nên liền lắc đầu đáp:

- Tại hạ chẳng thuộc môn phái nào cả.

Quái nhân hừ lạnh:

- Cứ xem thân pháp người sử dụng không phải là võ học Trung Nguyên, nó phải đến từ vùng ngoại vực mới phải.

Kim Phi Hùng thoáng chấn động:

- Thì ra thiên sư cũng là người trong chốn võ lâm, nhưng chẳng hay người ở trong đây bao nhiêu năm rồi ?

Quái nhân đáp nhỏ:

- Tính ra cũng khoảng ba mươi mùa thu rồi.

Kim Phi Hùng thất kinh:

- Từ lúc hai thế lực vùng Mạc Bắc và hải ngoại xâm phạm Trung Nguyên ?

Quái nhân chợt mở bừng mắt hỏi:

- Người cũng biết chuyện này sao ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Tại hạ chỉ nghe giang hồ đồn đại mà thôi.

Quái nhân tỏ ra hết sức kinh ngạc, ánh mắt cứ nhìn xoáy vào thân hình chàng, tựa như muốn xuyên thấu tâm can chàng:

- Không phải các sư trưởng nói với người sao ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tiên phụ đã sớm đi xa, tiên sư cũng không còn nữa, gần đây tại hạ mới nghe người ta nói, thiên sư là người đương thời được mục kích, tất phải biết càng tường tận hơn tại hạ chứ.

Quái nhân đột nhiên buông tiếng thở dài, lẩm bầm nói:

- Xuân qua thu lại, chuyện xưa biết đâu mà...

Kim Phi Hùng âm thầm than:

- Lão là người xuất gia mà cũng có lắm điều phiền não, xem ra nhân sinh không cách nào thoát khỏi phiền não được.

Quái nhân trong lúc tâm sự quá xúc động, thoáng lộ vẻ bi thương, nhưng do công phu tu tập cao thâm, trong chớp mắt vẻ mặt trở lại bình thường.

- Người vừa nhắc đến chuyện thế lực hai nơi Mạc Bắc và hải ngoại tiến vào Trung Nguyên, chẳng lẽ gần đây nơi đó có phái người vào Trung Nguyên hay sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Mạc Bắc thì không có người tới, tại hạ không rõ lắm, nhưng Trường Xuân đảo thực sự đã vào Trung Nguyên, còn hẹn tại hạ đến Trường Xuân đảo.

Quái nhân như bị điện giật, toàn thân run lên bần bật, lẩm bẩm nói một mình:

- Thật là kỳ lạ, chuyện này không thể xảy ra được. Trường Xuân đảo rất nghiêm ngặt, ngay cả đứa bé lên năm cũng không được phép đặt chân đến, có kẻ nào lớn mật dám mời người đến ?

Quái nhân ngửa mặt ngó mông lung một hồi, đoạn cất tiếng hỏi:

- Quả thật là người của Trường Xuân đảo, người không nghe lầm chứ ?

Kim Phi Hùng nghiêm mặt đáp:

- Không thể lầm được, họ bắt danh kỹ Bạch Lãnh Thu trên sông Tần Hoài rồi lưu lại bút tích hẹn tại hạ đến Trường Xuân đảo.

Quái nhân hỏi:

- Cứ theo như vậy thì người cũng là người có danh vọng trên giang hồ.

Kim Phi Hùng đáp:

- Nói ra thì thật là buồn cười, người trên giang hồ đặt cho tại hạ danh hiệu Thanh Y Tu La lại liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, thực ra tại hạ chỉ làm điều gì phải làm mà thôi.

Quái nhân chợt vươn mình đứng dậy, giơ tay chụp vào cổ tay chàng, xuất thủ mới nhìn thì vô cùng chậm chạp, thực ra thì lẹ hơn điện xẹt, nhanh vô tưởng.

Kim Phi Hùng thường gặp kinh địch, tuy chưa hề có ý phòng bị song cũng phản ứng cực kỳ lanh lẹ, thân hình chợt nhích động qua một bên, thi triển “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp” vọt xa ra hơn năm thước.

Nhưng mà quái nhân dường như biết trước chàng sẽ phải tránh như thế nên tả chưởng không hề có ý chụp ngay, đợi cho thân hình chàng đang còn dao động liên vung lẹ tả chưởng chụp ngay vào cổ tay.

Kim Phi Hùng từ lúc xuất hiện trên giang hồ đến giờ, lần đầu tiên nếm mùi thảm bại. Cổ tay vừa bị bóp chặt, biết bị nguy to, lập tức vận hết công lực định thoát ra.

Nào ngờ cổ tay chàng như bị một gọng kềm xiết chặt cứng, chẳng những chàng không rút tay về được mà luồng chân khí ngưng lưu trong thể nội làm cho thân hình chàng không ngừng lắc lư, bao nhiêu lực đạo bị mất hết.

Nhưng chàng là người cực kỳ cứng rắn, dù bị rơi vào tay quái nhân mất hết sức phản kháng song vẫn cố gắng nhin đau, lạnh lùng lên tiếng:

- Lão định có ý gì đây ?

Hai mắt quái nhân chiếu ra tia tinh quang lạnh người, giơ tay rút lấy đoạn tàn kiếm trong thắt lưng chàng, sắc mặt lạnh như băng:

- Võ công và đoạn tàn kiếm này từ đâu mà người có, nói mau !

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không thể nói được.

Quái nhân trợn tròn đôi mắt, bóp chặt cổ tay chàng hơn:

- Người có chịu nói hay không ?

Kim Phi Hùng bị bóp chặt cổ tay, không sao vận khí hành công được lại thêm công lực của quái nhân vô cùng thâm hậu, nên cảm thấy đau đớn không sao tả xiết, trán chàng lấm tấm mồ hôi, song vẫn cố cắn răng chịu đau, giọng cương quyết:

- Người dùng thủ đoạn như vậy, có giết chết ta cũng không hé răng.

Quái nhân ngạc nhiên, chợt buông tiếng thở dài bỏ tay chàng ra, đoạn cất tiếng:

- Tính khí của người cũng chẳng khác chi ta.

Điều này vượt ngoài ý liệu của Kim Phi Hùng, chàng bỗng ngây người kinh ngạc. Lúc này mới nhìn rõ dưới chân của lão quái nhân bị hai sợi xích sắt khóa chặt.

Kim Phi Hùng thấy tình trạng này trong lòng kinh dị vô cùng, chàng quên ngay chuyện quái nhân đã bức bách mình vừa rồi, lặng yên đứng nhìn quái nhân không thốt nên lời.

Quái nhân cầm đoạn tàn kiếm xoay xoay trong tay một lát rồi đột nhiên vung kiếm lên quát nhỏ:

- Cẩn thận, lui ra xa một chút.

Nói chưa dứt lời, lưỡi kiếm đã bay ra một đạo hàn quang lóe lên trong gian tiểu lâu.

Kim Phi Hùng vội vàng vọt người lui ra xa hai trượng, song vẫn cảm thấy kiếm khí ép lên thân hình, tiếng rít vèo vèo bên tai, thì ra quái nhân đã triển khai kiếm pháp.

Kim Phi Hùng cũng đã có thành tựu tương đối cao thâm về kiếm pháp, liền chú mục nhìn chiêu thức của quái nhân, lộ số và chiêu thuật giống hệt như của mình. Trong lòng cảm thấy cực kỳ lạ lùng quái dị.

Quái nhân thấy kiếm bất giác động lòng không kìm được nên vung lên vũ động một hồi, công lực của lão thâm hậu nên sở đắc được chỗ tinh thông của kiếm thuật. Tuy chỉ thi triển có mấy chiêu, song uy thế và biến hóa của nó cao hơn Kim Phi Hùng rất nhiều.

Chàng tuy luyện kiếm từ lúc nhỏ, nhưng vì theo sách luyện mà không có sư phụ chỉ giáo, lúc này thấy quái nhân cũng sử dụng kiếm pháp giống mình mới biết nó còn nhiều chỗ ảo diệu mà mình không lãnh ngộ được, trong lòng cảm xúc đôi mắt cứ dán chặt vào đường kiếm của quái nhân.

Quái nhân bỗng thu kiếm lại, thốt lên tiếng than dài, lắc đầu:

- Tội quá, tội quá ! Suốt ba mươi năm tự vấn lòng mình, nào ngờ giờ đây vẫn không kềm chế nổi tội nghiệt.

Kim Phi Hùng vội bước tới hỏi:

- Năm xưa tiền bối là cao nhân của môn phái nào vậy ?

Quái nhân lắc đầu:

- Chuyện quá khứ không nên nói đến làm chi.

Đoạn chỉ vào đoạn tàn kiếm bảo chàng:

- Nay ngươi là chủ nhân của thanh kiếm này thì không được để nó phải xấu hổ mất mặt.

Giọng Kim Phi Hùng chột nghiêm lại:

- Văn bối dùng nó làm lợi khí hành tẩu trên giang hồ, chưa từng làm nhục thân vật này bao giờ.

Quái nhân lại buông tiếng thở dài:

- Người thật chưa gặp phải cao thủ, nếu như lúc này người y theo lời hẹn đến Trường Xuân đảo mà chỉ có công phu tu tập như vậy quả còn kém xa họ.

Nếu như lúc vừa mới gặp mà quái nhân nói ra những lời này nhất định chàng sẽ không chịu phục, song sau khi chàng đã biết võ công của quái nhân cao thâm nên vội đáp:

- Người của Trường Xuân đảo chỉ hẹn đích danh tại hạ thì việc gì tại hạ phải sợ, nhất định tại hạ phải đến đó.

Quái nhân lại hỏi:

- Người có gặp người của Trường Xuân đảo lần nào chưa ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Tuy chưa chạm mặt, nhưng bọn họ giả trang làm ca nữ. Lúc bắt cóc Bạch Lãnh Thu thì văn bối đang ở trên thuyền.

Quái nhân lại cất tiếng hỏi:

- Bọn họ có lưu lại kỳ hạn cho người không ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Không có kỳ hạn.

Quái nhân gật đầu đáp:

- Người định chừng nào đi ?

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Văn bối định ngày mai ra sông thuê thuyền khởi trình.

Quái nhân lắc đầu bảo:

- Như vậy không được, từ tháng tám trở đi trên biển thường hay có bão, nếu như người thuê thuyền đi, há chẳng phải là đem tính mạng làm trò đùa ngoài biển ư ?

Kim Phi Hùng kiên quyết nói:

- Lúc này văn bối đã quá căng thẳng rồi, không thể không đi được. Còn tiền đồ may rủi họa phúc ra sao văn bối cũng không cần biết.

Quái nhân bất giác thở dài:

- Tự cổ đa tình luôn ôm hận, nữ nhân bị bắt cóc đó nhất định là rất có cảm tình đối với người, có phải không ?

Kim Phi Hùng chợt đỏ mặt:

- Tiền bối lầm rồi, tại hạ và Bạch Lãnh Thu cô nương quen nhau chưa đầy nửa ngày, bởi vì nàng rất giống như người em gái đã thất tung lâu ngày của tại hạ, cho nên...

Chàng run giọng, nhất thời không cách nào diễn tả, nên mặt bỗng đỏ lên như gấc chín.

Quái nhân cười lớn:

- Người không nên lúng túng như thế, ta hiểu ý của ngươi rồi. Phàm người ngoài cuộc nhìn rất rõ, người trong cuộc thì mê muội, tất là người của Trường Xuân đảo thấy thái độ thân cận của hai người nên mới dùng nàng làm mối câu người, ép ngươi phải đến Trường Xuân đảo.

Quái nhân ngừng một chút, rồi lại nói tiếp:

- Phàm là người trên giang hồ đều rất yêu quý cái danh hiệu của mình, nếu như ngươi không đến Trường Xuân đảo thì cái danh hiệu Thanh Y Tu La sẽ không còn gì đáng sợ trên giang hồ nữa.

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Theo như tiền bối nói thì bọn họ bắt buộc tại hạ đến ?

Quái nhân gật đầu:

- Bọn họ không chú trọng gì đến danh hiệu Thanh Y Tu La của ngươi đâu, mà họ quan tâm đến võ công và đoạn tàn kiếm của ngươi, cứ theo như lão nạp nghĩ, bọn họ nhất định đã thấy ngươi dụng kiếm.

Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng liền đáp:

- Không sai, lúc văn bối ở trên hoa thuyền đã động thủ với Quyền kiếm song tuyệt Tảng Vân Hạc.

Quái nhân chậm chạp ngồi xuống đưa mắt ra hiệu cho chàng ngồi xuống, đoạn bảo chàng:

- Đã ba chục năm nay lão nạp chưa từng nói chuyện với bất cứ ai, có lẽ do ý trời an bài khiến người đi lạc vào nơi này.

Đoạn cất tiếng thở dài, lặng im không nói nữa.

Kim Phi Hùng nhin không được nữa nên lấp bắp hỏi:

- Tiền bối chắc biết chủ nhân của đoạn tàn kiếm này ?

Quái nhân nhắm mắt tựa như đang tham thiền nhập định, trầm tư hồi lâu mới mở miệng nói:

- Thanh đoạn kiếm này có tên là Tu La kiếm, chủ nhân của nó năm xưa cũng giống hệt như ngươi, đó là một thiếu niên anh tuấn võ công cực cao, phong thái phiêu dật khoáng đạt, chỉ vì dùng đoạn kiếm này đả thương lầm một người khiến cho ân hận suốt đời, không lúc nào nguôi.

Quái nhân chợt thở dài một tiếng, giọng trầm hẳn xuống:

- Người vừa mới nhắc đến Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, một nơi nằm ở miền mạt bắc hoang vu, một chỗ ở nơi đảo xa trơ trọi giữa biển, võ công hai nơi đó thành tựu cực cao, các phái trong võ lâm Trung Nguyên không có ai xứng đáng là đối thủ của họ, chỉ vì võ công quá siêu tuyệt cho nên mới có duyên...

Kim Phi Hùng đang lắng nghe một cách thích thú, chợt thấy quái nhân ngừng lời không kể tiếp nữa, nhin không được bèn lên tiếng hỏi:

- Nghe nói hai phái đó đều đã vào Trung Nguyên, sau đó đột nhiên thất tung, tiền bối có biết vì sao không ?

Quái nhân bất ngờ mở hai mắt đáp:

- Cũng chính vì đoạn tàn kiếm này mà thôi, năm đó Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cùng lúc vào cõi Trung Nguyên. Bởi vì hai phái cùng bành trướng thế lực của mình nên vô hình trung tạo ra sự ngăn cách. Lúc đó Trường Xuân đảo có một nữ đồ đệ trẻ tuổi cực kỳ xinh đẹp, võ công cũng cao vô tưởng, xuất sắc nhất trong hàng môn hạ của Trường Xuân đảo. Đảo chúa đã có ý chọn làm người thừa kế chức đảo chúa trong tương lai, trong lúc vô ý đã gặp chủ nhân của đoạn tàn kiếm này, hai người đều là bậc tài hoa tuyệt thế, bất ngờ hạnh ngộ trong lòng nảy sinh tình thương mến.

Quái nhân buồn rầu kể tiếp:

- Nào ngờ một ngày kia hai người cùng đàm luận về võ công của bản môn, thế nên khó tránh khỏi đụng chạm đến tự ái, hai bên lại đều là người trẻ tuổi, khí huyết

đang lúc cực thịnh, chủ nhân của Tu La đoạn kiếm bị nàng bức bách quá mới miễn cưỡng rút Tu La kiếm cùng nàng ẩn chứng võ công.

Quái nhân ngừng một chút rồi kể tiếp:

- Võ công của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo cực kỳ bá đạo, hai người đã lỡ động thủ nên không cách nào thu hồi kiếm lại được, công lực của chủ nhân đoạn kiếm cao hơn đối phương một chút, trong lúc hấp tấp muốn kết thúc nhanh nên đã âm thầm vận đủ mười thành công lực đánh ra một chiêu khiến cho trường kiếm của đối phương bị chấn động mà văng ra khỏi tay rơi xuống đất, hài lòng cho rằng cuộc giao đấu tới đây là kết thúc.

Nào ngờ nàng không chịu thua, cho rằng đây là mối đại nhục. Liên thừa lúc chủ nhân của đoạn kiếm đang định thu kiếm về liền đưa tay chụp vào đầu mũi kiếm, đồng thời đánh ra một chưởng.

Chủ nhân của đoạn kiếm trong lúc không kịp đề phòng đã lãnh trọn một chưởng của nàng, tuy rằng chàng có công lực thâm hậu không đến nỗi gục ngã tại chỗ, nhưng cũng bị nội thương trầm trọng, chàng tức giận thu hết sức giựt kiếm trở về, song phương công lực ngang nhau, không bên nào lấy được thanh kiếm, lưỡi kiếm vì thế mà gãy thành hai mảnh.

Nói đến đây, quái nhân thở dài, đoạn tiếp tục lên tiếng:

- Nếu như việc tranh đấu đến đây kết thúc thì chẳng có gì, đáng tiếc là khi chủ nhân của đoạn kiếm thu hồi được kiếm bất ngờ vung lên xuất chiêu chặt đứt nửa cánh tay trái của nàng, tuy nàng là nữ nhân nhưng không hề hảm hồ, lặng im không nói một lời, cúi mình nâng đoạn cánh tay bị chém đứt lên quay đầu chạy đi.

Chủ nhân của đoạn kiếm cũng được Thái Dương cốc chủ dự định chọn làm người thừa kế ngôi vị cốc chủ, biết rằng mình đã gây ra mối họa lớn, lúc đó Thái Dương cốc chủ cũng có mặt ở Trung Nguyên, nên chủ nhân của đoạn kiếm đem chuyện này bẩm báo lại cho cốc chủ.

Thái Dương cốc tuy là huyền môn nhưng hầu hết các môn nhân đệ tử đều là tục gia, chủ nhân của đoạn kiếm cũng là tục gia đệ tử.

Cốc chủ trầm tư một lát rồi lệnh cho chàng xuống tóc làm tăng nhân, đồng thời bắt chàng giam mình ở một nơi trong tự viện, phạt chàng ngồi diện bích tham thiền, trầm tư nghĩ lại, đợi cho sự việc ngoài ngoai mới cho người đến phóng thích, giải thoát cho chàng.

Kim Phi Hùng lúc đó mới chợt tỉnh ngộ:

- Hóa ra tiền bối chính là chủ nhân của đoạn kiếm.

Quái nhân buông tiếng thở dài:

- Lão nạp là kẻ có tội với sư môn, cho đến hiện nay không biết việc này kết cục ra sao. Đã ba chục năm nay không hề có một mảy may tin tức của ân sư, xem ra lành ít dữ nhiều.

Quái nhân nói đến đây, lòng cự kỳ đau đớn, hai hàng lệ từ từ nhỏ xuống. Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Vậy thì Tu La đoạn kiếm này là vật của tiền bối, cố sao lại lưu nhập trên giang hồ rơi vào tay tiên phụ của tiểu bối ?

Quái nhân thở dài:

- Năm đó tiên sư đã thu hồi Tu La đoạn kiếm cùng với bộ bí quyết võ công trong mình của lão nạp về một chỗ định đem về Thái Dương cốc, sau đó nó lưu nhập vào giang hồ ra sao thì lão nạp tuyệt nhiên không biết.

Lúc này Kim Phi Hùng mới biết võ công mà mình luyện tập lúc này là võ học độc chiêu của Thái Dương cốc.

Chàng nghĩ ngợi một hồi đoạn hỏi tiếp:

- Nghe nói người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo hay giết chết đối phương, không rõ đây là di huấn của sư môn hay là do nguyên nhân nào khác ?

Quái nhân gật đầu:

- Chuyện này thuộc về bí mật của sư môn, không được tiết lộ cho bất cứ ai, nhưng người đã được truyền thụ võ công của bản môn, tức là đã trở nên người của bản môn, nói thực với người, võ công của bản môn tuy nói là huyền môn, nhưng lại đi theo đường khác. Nghiêm khắc mà nói thì thuộc về bàng môn tà đạo.

Kim Phi Hùng lại lên tiếng thở dài:

- Theo như văn bối được biết, võ học chỉ có một đường cứ tuần tự mà tiến, lâu ngày dài tháng công lực trở nên thâm hậu, tại sao người của Thái Dương cốc niên kỷ còn rất trẻ mà công lực đã vượt xa những kẻ cùng luyện các môn phái khác ? Lẽ nào Thái Dương cốc có một loại tâm pháp đặc dị ?

Quái nhân ôn tồn đáp:

- Người có thể thấy được chuyện này đủ biết người có dụng tâm, bản môn có một loại tâm pháp có thể khiến cho công lực tăng tiến rất nhanh, nhưng mỗi ngày cần phải

uống một loại nước cam tuyến của bản cốc, nhưng mà phạm việc gì có lợi thì cũng có hại, loại võ công này chỉ là một cách phát huy tiềm năng của cơ thể, đến khi đã tới giới hạn của mỗi cá nhân rồi thì không cách nào tiến bộ được nữa.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Văn bối hiểu rồi, vậy ra cũng giống như một người đi đường, mỗi người đều có giới hạn, trong một ngày tở như kẻ đó có thể đi được trăm dặm thì tâm pháp của bản môn khiến cho kẻ đó đi hết trăm dặm chỉ nội trong nửa ngày, nhưng sau khi đi hết trăm dặm đó rồi kẻ đó sẽ không cách nào dụng được nửa ngày còn dư để đi thêm được nữa, có phải không thưa tiền bối ?

Quái nhân gật đầu, cất tiếng khen ngợi:

- Người quả thật thông minh, vừa điểm đã biết hết, bởi thế võ công của bản cốc biến cho người luyện thành tựu nhanh chóng, nhưng mà tuổi thọ cũng bị thu ngắn, bản cốc rất ít có người sống quá bốn chục tuổi.

Nét mặt Kim Phi Hùng lộ vẻ ngờ vực, nhìn quái nhân trong lòng thầm nghĩ:

“Xem ra niên kỷ của lão này ít nhất cũng phải gần sáu chục tuổi cơ sao lại nói chỉ có người sống tới bốn chục ?”

Quái nhân nhìn sắc mặt chàng, biết ý chàng đang nghĩ gì nên vội nói:

- Người chớ cho rằng lão nạp nói dối, lão nạp đã gần sáu mươi tuổi rồi, đó là vì ba mươi năm trước lúc bị giam cầm ở đây, lúc đó ta tự giác trừ bỏ tạp niệm quyết chí tu tập, mỗi ngày đều ngồi thiền niệm kinh, tiêu trừ tội nghiệt của bản thân, trong lúc đó vô tình ta đã luyện được Phật môn võ công thần công, an nhàn hưởng thụ tuổi trời.

Kim Phi Hùng chợt nghe tiếng gà gáy từ nơi sơn thôn vọng lại, liền vội vàng đứng dậy:

- Hôm nay văn bối vinh hạnh được nghe cao luận của tiền bối, nay trời sắp sáng văn bối phải đi đây.

Quái nhân gật đầu:

- Ngày mai, người có thể lưu lại viện này một ngày nữa, tối lại đến gặp, lão nạp có chuyện phải cân nhắc kỹ.

Kim Phi Hùng cúi người đáp:

- Văn bối xin tuân mệnh.

Khi chàng đi ra khỏi ngôi tiểu lâu vài tầng nhân trong chùa đã thức dậy niệm kinh sáng, thế là chàng bước chậm rãi trở về gian phòng của mình.

Chàng muốn trở về Kim Lăng tìm cách thuê thuyền đi ra biển. Nhưng vì gặp được quái nhân, sau khi nghe rõ câu chuyện trong quá khứ chàng liền thay đổi ý định, quyết tâm y theo lời hẹn ước với quái nhân để biết thêm về những chuyện liên quan đến Trường Xuân đảo.

Bích Vân thiền tự tuy là nơi hương hỏa đỉnh thịnh, nhưng những người lui tới chùa chỉ là những thiện nam tín nữ bình thường.

Kim Phi Hùng lưu lại trong phòng khách nhưng không có ai đến quấy rầy, khoảng chừng đầu canh tăng nhân lại lên đại diện hành lễ.

Kim Phi Hùng chậm chậm bước ra khỏi phòng khách rồi tăng cước lực phóng về phía tiểu lâu, lúc này đã đến giờ hẹn với quái nhân, chàng nhẹ nhàng lách mình vào trong.

Quái nhân từ từ mở mắt ra:

- Người thật là người biết trọng chữ tín.

Kim Phi Hùng cười đáp:

- Hẹn với bậc trưởng bối, không đến coi sao được.

Quái nhân khẽ gật đầu:

- Người tu tập Huyền môn công phu phải không ?

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Gia phụ là người trong Huyền môn, gia sư cũng thế.

Quái nhân lộ vẻ kinh ngạc:

- Người tu tập Huyền môn công phu thì cứ chiếu theo lẽ thường tình không thể nào có thành tựu như vậy, chẳng lẽ người có dùng qua một loại linh dược nào chăng ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Từ trước đến giờ vẫn bối chưa hề dùng qua một thứ linh dược nào cả.

Quái nhân kinh ngạc:

- Cái này thì quả là quái dị thật.

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Lúc vãn bối hành công thường cảm thấy một luồng hơi ấm từ đan điền bốc lên, nhưng không biết có chuyện gì xảy ra.

Quái nhân vậy ta, ra hiệu cho chàng đi đến ngồi cạnh lão:

- Người không cần vận công kháng cự, để lão nạp xem thử chuyện gì đã xảy ra.

Nói rồi quái nhân giơ tay ấn vào trên huyệt mệnh môn của chàng. Lập tức có một dòng hơi ấm theo huyệt đạo đi vào rồi chậm chạp phát ra.

Ước chừng thời gian cạn một tuần trà, quái nhân đột ngột thở dài rồi buông tay chàng ra, lắc đầu bảo:

- Lúc đầu lão nạp cho rằng sư trưởng đem chân nguyên của bản thân truyền lại cho người, nhưng khi ta thám sát thì hoàn toàn không phải như vậy, ta cũng ngạc nhiên vô cùng không rõ tại sao lại có chuyện như vậy !

Kim Phi Hùng tiếp lời:

- Về chuyện này vãn bối cũng không thể hiểu nổi.

Quái nhân mỉm cười:

- Nếu như không phải điều xấu thì đừng nghĩ tới nó làm chi.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Tiền bối nói chí phải, tối nay người ước hẹn tiểu bối lại đây, chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?

Quái nhân khẽ cất tiếng than:

- Chuyện này lão nạp đã nghĩ ngợi suốt cả ngày cho đến bây giờ cũng không biết phải làm sao.

Kim Phi Hùng hỏi:

- Có chuyện gì mà làm cho tiền bối khó xử vậy ?

Quái nhân lạnh lùng đáp:

- Chính là vì việc của người đó.

Kim Phi Hùng ngạc nhiên:

- Chuyện của vãn bối ? Phải chăng là việc đi tới Trường Xuân đảo ? Chuyện này thì không cần tiền bối phải lo lắng, cho dù phải đi xác lại nơi đó vãn bối cũng nhất định phải đi.

Giọng quái nhân lạnh lẽo:

- Nói thực với người, bây giờ chẳng phải là người lo được nữa.

Kim Phi Hùng đột nhiên đứng phắt dậy:

- Chứ người muốn ra sao ?

Quái nhân lạnh lùng:

- Hừ, người đã luyện võ công của bản môn thì tức là người của bản môn rồi, ta không thể để người đến Trường Xuân đảo làm mất mặt người của Thái Dương cốc.

Giọng Kim Phi Hùng cũng không kém phần lạnh lùng:

- Tại hạ tự có sư môn, có gì phải nhận là người của Thái Dương cốc ?

Quái nhân giận dữ đáp:

- Võ công và binh khí của người đều là vật của Thái Dương cốc, không cần nói người ta cũng biết, bây giờ có hai đường cho người lựa chọn, một là bái làm môn hạ của lão nạp, lão sẽ có cách thành toàn cho người, hai là thu hồi võ công của người, làm cho người trở thành một người bình thường, tới lúc đó đến Trường Xuân đảo thì họ cũng chẳng thể làm gì người được.

Kim Phi Hùng nguyên là một người rất dễ rung động, chàng cảm thấy một bầu lửa giận bốc lên trong lòng, song giọng vẫn lạnh lùng:

- Con đường thứ nhất tại hạ không thể đáp ứng, còn như việc phế bỏ võ công của tại hạ thì chẳng phải dễ dàng như vậy.

Trong lúc còn đang nói chàng đã âm thầm vận công giới bị, quái nhân ngẩn người đứng lặng, đột nhiên cất tiếng thở dài:

- Hàỉ tử, ngồi xuống đi, đừng có quật cường như vậy, nói thực ra, nếu như ba mươi năm trước e rằng người đã phối thây trước ngôi tiểu lâu này rồi.

Quái nhân dường như trong lòng cực kỳ kích động, vội nói tiếp:

- Lão nạp bị cầm tù gần ba chục năm, tuy gần như bị sư môn quên mất, nhưng ta vẫn là người của Thái Dương cốc, hơn nữa còn là người thừa kế của cốc chủ, ta không thể để cho môn nhân đệ tử âm thầm lao vào một cuộc ước hẹn phó hội trọng đại như thế.

Kim Phi Hùng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên:

- Người mà Trường Xuân đảo ước hẹn là Thanh Y Tu La, lại nữa tiểu bối không có thù oán gì với họ, họ lại vô cớ bắt cóc Bạch cô nương, tại sao lại phải nhân nhượng bọn họ đến như vậy ?

Quái nhân thở dài:

- Chuyện gây thù kết oán giữa Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc thì ta đã nói cho người nghe rồi, bọn họ phát giác đoạn kiếm xuất hiện trên giang hồ, còn đường kiếm là đích truyền của Thái Dương cốc nên mới ước hẹn người đến, nếu không thì bắt cóc các ca nữ trên sông Tần Hoài làm gì ?

Kim Phi Hùng lúc này mới biết sự tình quả thật là cực kỳ nghiêm trọng, ban đầu chàng chỉ cho rằng đây là việc cá nhân mà thôi, giờ đây lại là chuyện ân oán giữa hai môn phái, vô luận là giải thích ra sao cũng không được.

Nếu như với tư cách là Thanh Y Tu La thì chàng không hề là địch thủ của Trường Xuân tiên tử, hoặc giả cao thủ của Trường Xuân đảo thấy chàng còn quá trẻ chỉ là tên vãn bối trong võ lâm thì cũng chẳng có gì là mất mặt cả.

Còn tình thế bây giờ lại khác, người ta cho chàng là người của Thái Dương cốc thì tất nhiên phải có võ công cực cao, nếu như đến lúc đó chàng thất thủ thì sẽ làm mất mặt người của Thái Dương cốc, giả như sau đó Thái Dương cốc biết được chuyện này, há chịu ngồi yên ? Họ sẽ cho rằng chàng là đồ giả mạo, lúc đó thì quả thật chàng cũng không biết tính sao ?

Quái nhân trầm tư một lát rồi lại buông tiếng thở dài:

- Chuyện này lão nạp đã nghĩ kỹ rồi, ta biết người sẽ không chịu nhận là môn hạ của ta, lại nữa lão nạp là kẻ có tội với sư môn, trước khi chưa được cốc chủ cho phép, ta cũng không thể tùy tiện nhận ai làm đồ đệ.

Quái nhân nghĩ một hồi đoạn nói tiếp:

- Trừ phi lão nạp giết chết người lúc này, nếu không thì khi người gặp người của Trường Xuân đảo, nhưng lão nạp đã qui y ngã Phật, há lại nhẫn tâm...

Kim Phi Hùng chợt nói xen vào:

- Giả như vãn bối gặp Trường Xuân tiên tử thì sẽ nói rõ đoạn kiếm và bí quyết do công tiên phụ ta có được trong lúc vô tình, tại hạ và người của Thái Dương cốc hoàn toàn không có quan hệ gì, như vậy chắc được lắm ?

Quái nhân cười lạnh đáp:

- Nếu như ta là Trường Xuân tiên tử lập tức sẽ phế bỏ võ công của người, thu hồi đoạn kiếm rồi đuổi người ra khỏi Trường Xuân đảo.

Trong lòng Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc:

- Bọn họ không thích giảng lý hay sao ?

Quái nhân thở dài:

- Lẽ nào người không nghe nói việc làm của họ khi xâm nhập vào Trung Nguyên hay sao ?

Kim Phi Hùng chợt nhớ đến lời Cố Tử Kỳ nói, biết rằng quái nhân không hề giấu mình, chàng liền lặng im suy nghĩ, lúc trước chàng tuy có hào khí ngút trời, căn bản không hề coi cái chết ra gì, nhưng nghĩ tới mối thù cha chưa trả, mối hận sư phụ bị sát hại chưa báo, mọi sự lúc này không tìm ra manh mối, làm sao có thể mạo hiểm bỏ đi vào thời khắc này được ?

Quái nhân đột nhiên mở bừng mắt, những tia thần quang chiếu ra sáng rực chăm chú nhìn chàng:

- Lão nạp có chuyện này, người có thể làm giúp lão phu không ?

Kim Phi Hùng chợt đáp:

- Lúc vừa mới gặp mặt, văn bối đã từng nói nếu có chuyện gì khó khăn văn bối sẽ tận tình giúp đỡ.

Quái nhân lộ vẻ vui mừng:

- Việc này nói khó thì không khó, lão nạp có đồ vật này nhờ người mang đến Thái Dương cốc giao hoàn cho cốc chủ, nếu như người có hỏi về lão nạp thì người nói ta đã chết từ lâu rồi.

Kim Phi Hùng đáp:

- Chuyện này không phải là khó lắm, văn bối có thể đáp ứng, chỉ vì văn bối bình sinh không muốn nói láo, rõ ràng tiền bối còn sống, tại sao lại nói rằng người đã chết ?

Quái nhân buông tiếng thở dài:

- Chẳng phải là người nói dối đâu, con người ta ngày trước đã chết từ lâu rồi, bây giờ ta chỉ là Ngộ Phi tăng của Bích Vân thiền tự.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Như vậy kể ra thì cũng được.

Quái nhân lấy từ trong mình ra một miếng ngọc Lục Bảo xanh biếc, trên mặt có khắc những dòng chữ hình thù cổ quái đưa cho Kim Phi Hùng rồi lên tiếng bảo chàng:

- Đây là tín vật của bản môn, người phải cất kỹ trong người, sau đó phải đưa đến tận tay cốc chủ.

Đoạn lão thở dài một tiếng:

- Chuyến này người không phải phí công, mấy năm gần đây trong cảnh trí thanh tịnh, lão đã sáng tạo ra một bộ kiếm pháp, có thể coi đây là thù lao đền bù công sức cho người đó.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Văn bối đã đáp ứng giúp tiền bối, cần chi phải có thù lao ?

Quái nhân vươn tay nhặt một chiếc đũa trên sàn đoạn cầm nó trên tay bảo Kim Phi Hùng:

- Người hãy lưu tâm nhìn kỹ, lão nạp sẽ truyền thụ kiếm pháp cho người đây.

Miệng nói, tay quái nhân múa lên liên hồi diễn luyện một lượt.

Kim Phi Hùng vốn có thành tựu võ công cao tuyệt, lại thêm thiên tư đỉnh ngộ, thông minh hơn người, nhìn kỹ lại thấy kiếm pháp của quái nhân có lộ số và chiêu thức hoàn toàn ngược lại với kiếm pháp của Thái Dương cốc.

Chiêu thức của kiếm pháp Thái Dương cốc tàn độc, nguy dị huyền ảo, xuất chiêu cực kỳ bá đạo, còn bộ kiếm pháp này của quái nhân trầm ổn, thần kỳ, chiêu thức đường đường chính chính, tuy chỉ có mười hai chiêu nhưng biến hóa khôn cùng.

Quái nhân diễn được mấy chiêu đoạn quay lại kêu Kim Phi Hùng diễn luyện lại, gần hai canh sau chàng mới miễn cưỡng lãnh hội được.

Quái nhân lúc thì như vô hình khi thì như hữu ý, trong lúc giải thích kiếm pháp đã đề cập tới võ công của Trường Xuân đảo và kiếm pháp của Thái Dương cốc để so sánh, Kim Phi Hùng là người cực kỳ thông minh, biết quái nhân có tâm thành toàn cho mình, nên cũng vội đem những chỗ trong khi luyện kiếm chàng không hiểu nổi nhờ quái nhân giải thích chỉ giáo.

Quái nhân không hề giấu diếm, đem hết sở học võ công của mình truyền lại cho chàng hết sức tỉ mỉ, nên chỉ trong khoảng thời gian một đêm Kim Phi Hùng cảm thấy trình độ võ học của chàng tăng tiến vượt bậc, say mê lắng nghe đến mức không còn để ý đến thời gian nữa.

Quái nhân thở nhẹ ra một hơi, đưa tay vỗ nhẹ vào vai chàng:

- Đủ rồi, người cứ chiếu theo đó mà dụng công luyện tập, sẽ chẳng khó gì mà lãnh hội được sự ảo diệu.

Kim Phi Hùng vội lắc đầu:

- Văn bối tự biết mình ngu muội, còn có nhiều chỗ tinh vi mà không thể nào tham ngộ được.

Quái nhân đáp ngay:

- Tối nay người có thể đến đây nữa, lão nạp sẽ đem pháp quyết tĩnh tọa của Phật môn truyền cho người, đây là thiền công của Phật môn chứ không phải là võ học của Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng tỏ vẻ đồng ý, lập tức tung mình khỏi ngôi tiểu lâu trở về phòng khách.

Kim Phi Hùng lưu lại Bích Vân thiền tự vừa đúng mười ngày, mỗi khi màn đêm buông xuống chàng lại phóng mình đến ngôi tiểu lâu của quái nhân, hôm nay khi chàng vừa rời tiểu lâu về lại phòng khách, bất ngờ có một tiểu sa di bước đến chấp tay vái chào:

- Tệ phương trượng kính thỉnh công tử đến thiền phòng có vài câu chuyện muốn nói.

Trong lòng Kim Phi Hùng vô cùng ngạc nhiên, thầm nhủ:

“Lão kiếm ta có việc chi?”

Song ngoài mặt chàng vẫn nhẹ nhàng mỉm cười gật đầu đáp:

- Phiền tiểu sư phụ dẫn đường.

Đoạn chàng theo tiểu sa di đến trước thiền phòng của phương trượng, tiểu sa di khẽ vén bức màn trúc rồi lên tiếng bảo chàng:

- Xin mời công tử vào trong.

Kim Phi Hùng bước vào trong thiền phòng, chợt thấy một lão hòa thượng râu tóc bạc trắng như cước, ngồi xếp bằng trên thiền sàn khẽ gật đầu, đoạn lên tiếng:

- Có việc phải phiền đến công tử, mời công tử ngồi.

Kim Phi Hùng vòng tay đáp lễ:

- Không biết thiên sư cho gọi tại hạ có việc chi chỉ giáo ?

Lão hòa thượng nhẹ buông tiếng thở dài:

- Lão nạp là chủởng lý của bản tự hơn bốn chục năm nay, ngày thường tâm hồn như nước lặng, tĩnh tại vô tranh, mấy ngày gần đây tâm hồn xao động, thậm chí có vẻ bất an, tựa như có linh cảm là đại họa sắp giáng xuống đầu, không rõ có duyên cớ gì...

Kim Phi Hùng vội vã tiếp lời:

- Thượng nhân phải chăng hoài nghi tại hạ là phường nghịch đồ ?

Lão hòa thượng vội vàng lắc đầu:

- Công tử đã hiểu lầm rồi, lão nạp tuyệt nhiên không có ý nói như vậy.

Hòa thượng thở dài một tiếng rồi lại nói tiếp:

- Ba mươi năm trước có một lão đạo trưởng đem một vị thiếu niên đến nhốt vào trong tòa lầu phía sau bản tự, lại nhờ lão nạp tế độ thí phát cho thiếu niên đó, vị đạo trưởng đó có nói với lão nạp trong vòng hai ba năm sau để thiếu niên bỏ được dã tính nóng nảy sẽ đón về. Nào ngờ đã qua ba chục năm vẫn chưa thấy vị đạo trưởng đó trở lại.

Kim Phi Hùng biết người mà hòa thượng đang nói đến chính là quái nhân nọ, liền đáp:

- Vị đạo trưởng đó đến nay không quay lại có lẽ người đã chết rồi. Thượng nhân có thể đứng ra phóng thích người đó là được rồi.

Lão hòa thượng lắc đầu:

- Người này cực kỳ quái dị, dù có làm thế nào y cũng chẳng chịu đi lại còn nói nếu như vị đạo trưởng đó không cho người đến đón về thì người ấy sẽ vĩnh viễn ở lại trong ngôi tiểu lầu đó.

Kim Phi Hùng liền cất tiếng:

- Như vậy thì chuyện đâu có gì lớn lao đáng sợ, nếu như lão không muốn đi thì cứ để lão trong đó, có chi đáng ngại.

Lão hòa thượng đột nhiên hạ giọng thì thầm:

- Gần đây không rõ có mấy lạt ma từ đâu tới, ngày nào cũng đi khắp các tự viện tra vấn, tìm kiếm nơi mà ba mươi năm trước vị đạo trưởng đó đã trú ngụ. Lão nạp lo rằng sớm muộn gì họ cũng tìm đến bản tự tra vấn.

Kim Phi Hùng cười lớn:

- Bọn họ có đến thì cũng chẳng sao, thượng nhân thật là quá cẩn thận.

Lão hòa thượng thở dài:

- Lão nạp đã có dự cảm, tất có chuyện đại sự xảy ra, ngày nào công tử cũng đi đến hậu viện, nhất định là có quen với người ấy. Công tử hãy khuyên người ấy nên tránh đi thì hơn.

Kim Phi Hùng âm thầm kinh ngạc, tự nhủ:

“Tại sao lão hòa thượng này lại biết được ?”

Chàng lập tức cười bảo:

- Tại hạ chẳng hề quen lão, mà cho dù có quen đi nữa, người đó cũng không đáp ứng điều mà sư trưởng nói đâu.

o O o